

Standard NEPCon interimar pentru evaluarea managementului forestier în România

Titlu: Standard NEPCon interimar pentru evaluarea managementului forestier în România

Aprobat de: Forest and Climate Programmes Manager

Aplicabil din: 19 December 2014

Persoana de contact: Mateo Cariño Fraisse

E-mail de contact: mcf@nepcon.net

Scop: Internațional

Data acestei versiuni: 19 December 2014

Perioada de consultare: Deschisă

Organismul care aprobă: FSC® / ASI

Fotografia de coperta: Pădure certificată FSC în Gran Canaria, Canary Islands, Spania. Mateo Cariño / NEPCon

Cuprins

1.	Introducere	4
2.	Context	4
3.	Comentarii publice	4
4.	Standardele regionale	5
5.	Structura standardelor NEPCon	6
6.	Indicatori pentru organizații mici și mari	6
7.	Conținut	7
Anexa 1: Glosar de termeni FSC		31
Anexa 2: Lista pădurilor naționale și regionale, cerințele legale și cerințele administrative aplicabile acestora în România		34
Anexa 3: Lista tratatelor de mediu multilaterale și convențiile ILO care au fost ratificate de România		35
Anexa 4: Lista oficială a speciilor periclitate în România		37
Anexa 5: Rezumatul procesului de evaluare a certificării		38

1. Introducere

Unul din scopurile principale ale NEPCon este să autentifice managerii forestieri buni prin certificarea credibilă și independentă a practicilor forestiere. NEPCon este un organism de certificare acreditat FSC® de către Serviciul Internațional de Acreditare (ASI).

Scopul acestor standarde este de a asigura managerilor forestieri, proprietarilor de terenuri, industriei forestiere, cercetătorilor, ecologiștilor și publicului larg informații cu privire la operațiile de management forestier pe care NEPCon le evaluează pentru a lua decizii de certificare în sistemul de certificare FSC® (Consiliul de Administrare a Pădurilor).

Aceste standarde sunt punctul de pornire pentru elaborarea standardelor interimare NEPCon la nivel regional, care vor fi dezvoltate în toate locațiile în care nu există standarde FSC aprobate. Principiile, criteriile și indicatorii¹ din acest document sunt aplicabile pentru evaluarea tuturor organizațiilor (FME) care au ca obiectiv principal (dar nu exclusiv) producția de lemn. Aceste standarde au aplicabilitate generală, pentru toate tipurile de păduri.

Acest standard va fi revizuit anual și actualizat dacă este necesar, pentru a se asigura conformitatea continuă cu toate politicile FSC, standardele, directivele, ghidurile și recomandările care se aplică la interpretările principiilor și criteriilor FSC.

2. Context

Pădurile pot fi gospodărite pentru obținerea unei game largi de servicii și produse. Acest tip de management se poate aplica: pădurilor naturale sau plantațiilor, produselor lemnoase sau nelemnoase, tehnologiilor de exploatare, administrațiilor silvice reprezentate de organizații mari sau de către o comunitatea locală sau asociație de proprietari de terenuri. Sunt posibile multe combinații. Întrebarea cheie la care răspunde acest standard este: cum evaluăm gama foarte largă de impacturi ecologice, socio-economice și silviculturale a activităților aferente gospodăririi pădurilor, într-un mod clar și consistent, bazat pe o combinație între cercetarea științifică și experiența practică?

3. Comentarii publice

Procesul de certificare are atât caracter public cât și privat. Evaluările de certificare nu sunt documente publice decât în situațiile specificate prin legislație (ex. pentru păduri publice) sau atunci când sunt aprobate pentru uz public de către organizația certificată. Totuși, pentru fiecare organizație certificată (FME), sunt disponibile trei documente publice:

1. Un document public de consultare a părților interesate prin care este anunțată orice evaluare de certificare cu 45 de zile înaintea verificărilor pe teren;
2. Standardul de certificare utilizat;
3. Un rezumat public al certificării care include rezultatul verificării pentru fiecare pădure evaluată.

Documentul public de consultare a părților interesate este distribuit prin înmânare directă, prin fax, poștă sau e-mail și este publicat pe site-ul NEPCon, www.nepcon.org. Standardul NEPCon specific pentru fiecare evaluare este de asemenea făcut public înainte și în timpul certificării și este parte componentă a înregistrărilor publice pentru fiecare certificare forestieră. Rezumatul public al certificării reprezintă ultima etapă a procesului de certificare și este disponibil doar după ce o operațiune a fost aprobată pentru certificare. Pentru copii ale documentelor de consultare a părților interesate sau pentru standardele NEPCon interimare pentru managementului forestier, vizitați site-ul nostru

¹ Filozofia NEPCon este de a menține procesul de certificare cât mai transparent și simplu posibil, fără a sacrifica calitatea tehnică, cu scopul de a promova valoarea certificării ca politică și instrument educațional de instruire. În practică acest lucru înseamnă a scrie cât mai clar posibil și a păstra termenii științifici la un nivel minim.

www.nepcon.org. Pentru rezumate publice ale certificărilor vizitați baza de date a organizației FSC, <http://info.fsc.org/>, sau contactați sediul central NEPCon (NEPCon | Filosoofi 31 | 50108 Tartu, Estonia, e-mail estonia@nepcon.net, telefon +372 7 380 723). Vă recomandăm să vă exprimați impresiile, fie ele pozitive sau negative, referitoare la organizațiile candidate pentru certificare, standardele de certificare sau procedurile de certificare.

Nota pentru utilizarea acestui standard: Toate aspectele acestui standard se consideră a fi normative, inclusiv scopul, data efectivă a standardului, referințele, termenii și definițiile, tabelele și anexele, dacă nu se specifică altfel.

4. Standardele regionale

Grupurile de lucru FSC din toata lumea dezvoltă standarde pentru certificare forestieră, naționale sau regionale. NEPCon sprijină în totalitate, încurajează și participă, unde este posibil, la asemenea procese. Din experiența noastră putem spune că procedeul de stabilire a standardului regional este esențial. Întocmirea standardului regional constituie un prilej excelent de implicare a publicului în discuții importante ce vizează viitorul pădurilor și al comunităților umane. Cu alte cuvinte, întocmirea standardului regional nu trebuie privită doar ca un procedeu de stabilire a standardelor tehnice, ci și ca un procedeu ce vizează realizarea unei gospodării responsabile a pădurilor.

Fiind parte componentă a proceselor FSC, standardele regionale sunt dezvoltate în cadrul unui grup de lucru regional, testate, revizuite și aprobate de către grupul de lucru regional, urmând a fi transmise la sediul internațional FSC pentru aprobare. Produsul final, în cazul în care este aprobat, este un “standard aprobat FSC”. Odată acreditate, toate organismele de certificare aprobate de FSC (ex. NEPCon) trebuie să folosească standardul regional aprobat ca și punct de plecare în procesul certificării în țara/regiunea respectivă. Organismele de certificare pot fi mai riguroase decât standardul regional, dar nu pot fi mai puțin riguroase decât acesta.

În toate țările sau regiunile care nu sunt acoperite de către un standard aprobat FSC, NEPCon va dezvolta un standard local sau interimar pentru a fi utilizat la evaluarea operațiunilor de management forestier din zona geografică respectivă. Standardul adaptat este elaborat din standardul general NEPCon cu anumite modificări la indicatorii de certificare pentru a putea lua în considerare contextul național (ex. cerințe legale, de mediu, perspective sociale și economice). Această propunere de standard va fi tradusă în limba oficială a țării de origine a organizației care urmează să fie evaluată și este trimisă pentru consultare cu cel puțin 45 de zile înaintea începerii evaluărilor pe teren. Difuzarea către persoanele interesate se va realiza prin internet (e-mail și postarea pe site-ul NEPCon), scrisori și întâlniri personale.

Activitățile certificate prin standarde FSC sau NEPCon anterioare trebuie, în cel puțin un an, să satisfacă cerințele oricăror standarde regionale FSC nou aprobate.

NEPCon a folosit și alte resurse drept bază și sursă de inspirație la dezvoltarea indicatorilor și verifcătorilor Standardului Interimar. Printre documentele care au fost analizate și luate în considerare în dezvoltarea acestui Standard Interimar sunt:

- FSC-STD-01-001 (versiunea 4-0) Principiile și criteriile FSC pentru administrarea pădurilor.
- FSC-STD-20-002 (versiunea 3-0) Structura, conținutul și adaptarea la nivel local a standardelor generice FSC pentru organismele de certificare.
- FSC-POL-30-401 Certificarea FSC și convențiile ILO.
- FSC-STD-01-003 Criteriile de eligibilitate SLIMF.
- Standard generic NEPCon pentru evaluarea managementului forestier.
- Act adițional (NEPCon) pentru certificarea produselor nelemnoase la nivel global.

5. Structura standardelor NEPCon

Standardele generale NEPCon sunt bazate direct pe principiile și criteriile FSC globale pentru administrarea pădurilor (FSC-STD-01-001). Acestea includ indicatorii generici specifici pentru fiecare criteriu în vederea creării unui standard NEPCon global. Acești indicatori reprezintă punctul de plecare pentru dezvoltarea „standardelor interimare NEPCon”. Standardele sunt dezvoltate pentru utilizarea lor în pădure, de către auditori pe management forestier, la evaluarea sustenabilității practicilor de management forestier și a impactului organizației care aplică pentru certificare.

Standardele urmăresc cele zece principii:

- 1 Conformitatea cu cerințele legale și cu principiile FSC;
- 2 Proprietatea, drepturile de folosință și responsabilitățile aferente;
- 3 Drepturile populației indigene;
- 4 Relațiile cu comunitatea și drepturile angajaților;
- 5 Beneficii oferite de pădure;
- 6 Impactul asupra mediului;
- 7 Amenajamentul;
- 8 Monitorizare și evaluare;
- 9 Menținerea pădurilor cu valoare ridicată de conservare;
- 10 Plantațiile.

În standard, fiecare principiu FSC și criteriile asociate acestuia sunt prezentate împreună cu indicatorii generali NEPCon. La fiecare evaluare trebuie luate în considerare toate criteriile, asociate tuturor principiilor, excepție fiind cazul în care auditorii NEPCon consideră că unele principii sunt inaplicabile (ex. Principiul 3 nu se aplică dacă nu există populație indigenă iar Principiul 10 nu poate fi aplicat dacă nu există plantații).

6. Indicatori pentru organizații mici și mari

În conformitate cu politica FSC, NEPCon a dezvoltat indicatori pentru anumite criterii² care sunt specifice unor operațiuni de o anumită scară. În standardele interimare NEPCon sunt incluse definiții cantitative clare referitoare la organizațiile mici comparativ cu cele mari. Acolo unde nu sunt stabilite praguri regionale NEPCon, organizațiile mari vor fi considerate cele care depășesc 50.000 ha. Definiția organizațiilor mici este dată de pragul regional FSC stabilit pentru păduri cu suprafață mică și gospodărite cu intensitate scăzută (SLIMF), care a fost hotărât la nivel global de către FSC (100 ha) sau prin inițiativele naționale FSC.

Acest standard este aplicabil tuturor tipurilor de pădure aflate în România.

Pentru pădurile cu suprafață mică și gospodărite cu intensitate scăzută sunt aplicabili doar o parte din indicatori, pentru păduri de suprafață medie sau mare sunt aplicabile combinații ale acestor indicatori. Pentru scopul acestui standard, pragurile pădurilor de suprafață mica, medie și mare sunt următoarele:

Organizații mici:	a) organizații care administrează suprafețe de pădure sub 500 ha;
	b) organizații unde rata de exploatare este sub 20% din creșterea medie anuală și volumul recoltat anual este mai mic de 5000 m ³ ;
Organizații medii:	Organizație care administrează o suprafață de pădure cuprinsă între 500 și 10 000 ha;
Organizații mari:	Organizație care administrează o suprafață de pădure mai mare de 10 000 ha.

² Criteriile 6.1, 6.2, 6.4, 7.1, 7.2, 7.3, 7.4, 8.1, 8.2, 8.3, 8.4, 8.5, 9.1, 10.5 și 10.8.

7. Conținut

A Scop

Acest standard constituie fundamentul certificării FSC a managementului forestier al organizațiilor care administrează păduri în România.

B Data intrării în vigoare

Acest standard intră în vigoare din data de 16 Martie 2015.

C Referințe

FSC-STD-01-001 v. 4.0 FSC Principiile și criteriile FSC pentru administrarea pădurilor

FSC-STD-01-002 (v1-0) Glosar de termeni FSC

D Termeni și definiții

A se vedea Anexa A

Prescurtări:

FME: Organizație (Administratorul pădurii, Beneficiarul pădurii, se poate înțelege și Ocol Silvic) (Forest Management Enterprise)

FSC: Consiliul de administrare a pădurilor (Forest Stewardship Council®)

PVRC: Păduri cu valoare ridicată de conservare (High Conservation Value Forests - HCVF)

SLIMF: Pădure cu suprafață mică și gospodărită cu intensitate scăzută

PFNL: Produse Forestiere Nelemnoase (produse accesorii)

VRC: Valoare Ridică de Conservare

Standard NEPCon interimar pentru evaluarea managementului forestier în România

PRINCIPIUL 1. CONFORMAREA CU CERINȚELE LEGALE ȘI PRINCIPIILE FSC. Managementul forestier trebuie să respecte toate legile aplicabile ale țării în care se desfășoară, precum și tratatele și acordurile internaționale la care țara este semnatară și să respecte toate principiile și criteriile FSC.	
1.1. Managementul forestier trebuie să respecte toate legile și cerințele administrative naționale și locale.	1.1.1. Personalul este la curent cu cerințele legislației specifice precum și cu responsabilitățile ce îi revin.
	1.1.2. Organizații medii și mari: Există acces la documentele legislative relevante, iar acestea pot fi consultate de angajați la sediul organizației (Ex. Legislația privind parcurile naționale, siturile Natura 2000, arii protejate, exploatare, protecția muncii, protecția mediului).
	1.1.3. Nu exista evidente legate de nerespectarea cerințelor legale naționale, regionale și locale, a legislației silvice, de mediu și de protecția muncii.
	1.1.4. În cazul constatării unor abateri legislative, acestea trebuie înregistrate, documentate și trebuie implementate acțiuni corective pentru a preveni reapariția lor.
1.2. Trebuie achitate toate taxele, impozitele și alte obligațiuni financiare stabilite prin lege.	1.2.1. Organizația trebuie să prezinte documentațiile care confirmă plățile la termen ale taxelor, impozitelor și ale altor obligațiuni financiare.
	1.2.2. În cazul apariției unor discrepanțe, organizația trebuie să prezinte întreaga documentație legată de acestea, precum și măsurile de remediere utilizate pentru rezolvarea lor.
1.3. Prevederile acordurilor internaționale precum CITES, convențiile ILO, ITTA și convenția pentru Diversitate Biologică trebuie respectate în țările semnatară.	1.3.1. Organizații medii și mari: Organizația este la curent cu toate acordurile internaționale aplicabile precum și cu reglementările naționale aferente.
	1.3.2. Persoanele cu vârsta mai mică de 15 ani trebuie să nu fie angajate pentru activitățile desfășurate în pădure.
	1.3.3. Persoanele cu vârsta mai mică de 18 ani nu pot fi angajate pentru activitățile desfășurate în pădure dacă acest lucru ar putea pune în pericol siguranța și sănătatea acestora.
	1.3.4. Nu se recurge la munca forțată.
	1.3.5. Organizația respectă prevederile de pe plan local rezultate din acordurile internaționale.
1.4. În scopul certificării, eventuale conflicte între legi, normative și principiile și criteriile FSC vor fi analizate fiecare în parte, de către certicatori și părțile implicate sau afectate.	1.4.1. Conflictele identificate între legi, norme tehnice și reglementări pe de o parte și standardul FSC pe de altă parte vor fi înregistrate de către organizație.
	1.4.2. Orice conflict sesizat între cerințele FSC și cerințele legislative trebuie rezolvat prin consultarea de către organizație a organismului de certificare FSC sau a reprezentantului național FSC.
1.5. Suprafața fondului forestier	1.5.1. Organizații medii și mari: organizația trebuie să aibă implementat un sistem

trebuie protejată de eventualele exploatări ilegale, construcții sau alte activități neautorizate.	de monitorizare reprezentat prin controale periodice documentate.
	1.5.2. La identificarea acțiunilor de nerespectare a atribuțiilor privind paza pădurilor, organizația va aplica măsuri documentate angajaților implicați.
	1.5.3. Braconajul, exploatarea ilegală a lemnului și construcțiile ilegale trebuie controlate. Braconajul trebuie monitorizat, iar autoritățile competente trebuie informate.
	1.5.4. Organizația trebuie să ia toate măsurile legale pentru a preveni activitățile neautorizate în fond forestier sau asupra resurselor naturale.
	1.5.5. Exploatarea ilegală, construcțiile sau alte utilizări neautorizate trebuie aduse la cunoștința autorităților responsabile (poliție, procuratură, autorități de control silvic și de mediu, etc.)
1.6. Managerii forestieri trebuie să-și demonstreze angajamentul de aderare pe termen lung la principiile și criteriile FSC.	1.6.1. Organizația trebuie să demonstreze clar, în scris, că sprijină pe termen lung principiile și criteriile FSC.
	1.6.2. Personalul responsabil de managementul forestier trebuie informat cu privire la principiile și criteriile FSC și este la curent cu impactul activităților desfășurate în mod curent.
	1.6.3. Managerii forestieri trebuie să declare orice zonă care nu este inclusă în scopul certificatului, dar care se afla sub administrarea acestora. Aceste suprafețe trebuie delimitate pe teren.
	1.6.4. Suprafața care face obiectul certificării trebuie materializată în teren sau cel puțin delimitată clar pe hărțile amenajistice.
	1.6.5. Organizația trebuie să implementeze proceduri pentru a garanta că nu există nici un risc de confuzie între activitățile sau produsele certificate și cele necertificate.
	1.6.6. Organizații mari: organizația trebuie să urmeze politica FSC pentru certificarea parțială (conform FSC-POL 20-002 sau alt document FSC). Activitățile de gospodărire în toate suprafețele din fond forestier trebuie să reflecte în mod clar angajamentul de respectare a principiilor și criteriilor FSC.
PRINCIPIUL 2. PROPRIETATEA, DREPTURILE DE FOLOSINȚĂ ȘI RESPONSABILITĂȚILE AFERENTE. Drepturile de proprietate și de folosință îndelungată asupra terenului și resurselor pădurii vor fi definite clar, documentate și stabilite pe cale legală.	
2.1. Prezentarea dovezilor clare pentru drepturile de folosință îndelungată a terenului (ex. titlu de proprietate, drepturi uzuale sau contracte de închiriere)	2.1.1. Dreptul de proprietate și de folosință a terenului este definit clar, documentat și stabilit pentru suprafața care face obiectul certificării. Documentele care atestă dreptul de proprietate trebuie să fie disponibile.
	2.1.2. Documentele privind acordul dintre Organizație și proprietar pentru gospodărirea pădurilor trebuie să fie disponibile.
	2.1.3. Limitele de proprietate trebuie marcate și trasate clar pe hărțile

	amenajistice.
	2.1.4. Suprafețele aflate în litigiu nu vor face obiectul certificării.
2.2. Comunitățile locale care au drepturi legale de proprietate sau de folosință își mențin dreptul de control asupra activităților forestiere în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea drepturilor sau resurselor lor, sau pot decide, în cunoștință de cauză și liber consimțământ, să împuternicească o organizație în acest scop.	2.2.1. Drepturile de proprietate sau de folosință ale comunităților locale sau ale altor părți interesate, legale sau tradiționale, trebuie identificate, documentate și respectate. 2.2.2. În cazul în care oricare dintre comunitățile locale sau alte părți interesate își reclamă anumite drepturi asupra terenului, acestea trebuie fondate pe cale legală. 2.2.3. Cu acordul proprietarului pădurii, organizația va permite comunităților locale accesul în pădure pentru colectarea, pentru consum propriu, a produselor nelemnoase precum ciuperci, plante medicinale și fructe de pădure. 2.2.4. Organizația va asigura comunităților locale acces controlat pentru a lua sau cumpăra la un preț rezonabil lemn pentru consumul propriu (ex. lemn de foc).
2.3. Se vor utiliza mecanisme potrivite pentru rezolvarea disputelor privind drepturile de proprietate și folosință. Circumstanțele și situația oricăror dispute vor fi menționate în mod explicit în evaluarea efectuată în vederea certificării. Disputele de mare amploare în care sunt implicate interese numeroase, conduc în mod normal la descalificarea unei operațiuni de la procesul de certificare.	2.3.1. Evidențele privind disputele asupra drepturilor de proprietate și de folosință vor fi păstrate. 2.3.2. Se vor depune toate eforturile posibile pentru a soluționa conflictele prin discuții ce au ca scop atingerea unui acord sau consimțământ. 2.3.3. Conflictele vor fi rezolvate în instanțe judecătorești independente. 2.3.4. Organizația își va continua activitatea care a condus la apariția disputei doar în cazul în care disputa este soluționată printr-un acord sau hotărâre judecătorească.
PRINCIPIUL 3. DREPTURILE POPULAȚIILOR INDIGENE. Drepturile legale și tradiționale ale populațiilor indigene de a deține, a folosi sau a-și gospodări terenurile, teritoriile și resursele trebuie recunoscute și respectate.	
Nu este aplicabil în România.	
PRINCIPIUL 4. RELAȚIILE CU COMUNITATEA ȘI DREPTURILE ANGAJAȚILOR. Activitățile de management forestier vor menține sau vor îmbunătăți bunăstarea socială și economică pe termen lung a muncitorilor și a comunităților locale.	
4.1. Comunităților care se află în interiorul sau lângă fondul forestier administrat trebuie să li se ofere posibilități de angajare, acces la instruire și alte servicii.	4.1.1. Organizația asigură localnicilor șanse egale de angajare, promovare, concediere, salarizare, beneficii de serviciu și oportunități de instruire. 4.1.2. Trebuie să existe dovada eforturilor depuse în vederea asigurării unui loc de muncă stabil pentru toți angajații. 4.1.3. Organizația, inclusiv contractorii, trebuie să aplice toate reglementările legislative privind angajații (ex. contracte de muncă, zilieri). 4.1.4. Nu există informații despre discriminări în ceea ce privește accesul la funcțiile de bază ale pădurii și la serviciile sociale precum sănătatea, educația,

	concediul și turismul.
	4.1.5. Salariul sau venitul angajaților va fi cel puțin egal cu al celor care au ocupații asemănătoare în aceeași regiune și nu va fi mai mic decât salariul minim stabilit.
4.2. Managementul forestier trebuie să respecte prevederile tuturor legilor și regulamentelor în vigoare privind sănătatea și siguranța angajaților și a familiilor lor, sau chiar să asigure condiții mai bune decât cele prevăzute de acestea.	4.2.1. Angajații, inclusiv contractorii, trebuie să cunoască și să aplice practicile în domeniul securității și sănătății în muncă.
	4.2.2. Angajații în domeniul exploatarei pădurilor, firmele de exploatare și contractorii trebuie să utilizeze pe teren echipament adecvat de protecția muncii (ex. cască de protecție, ghetă cu bombeu metalic, pantaloni de protecție, protecție fonică, ochelari de protecție, trusă de prim ajutor).
	4.2.3. Orice persoană care intră într-o zonă aflată în exploatare trebuie să poarte casca de protecție.
	4.2.4. Pentru alte lucrări decât doborârea arborilor, muncitorilor li se asigură echipament de protecție și instructaj aferent, relevant pentru sarcinile lor și pentru echipamentele cu care lucrează (ex. în conformitate cu reglementările naționale sau cu Codul de Practică al ILO privind siguranța și sănătatea în silvicultură).
	4.2.5. Muncitorii implicați în sarcini periculoase precum recoltarea produselor accidentale rezultate în urma furtunilor, tăierea arborilor mari și urcatul în arbori, nu vor lucra niciodată singuri.
	4.2.6. Muncitorii vor fi instruiți cu privire la procedurile utilizate în situații de urgență precum accidente, incendii sau scurgeri de ulei.
	4.2.7. Utilajele folosite în activitățile forestiere vor fi echipate cu elemente de siguranță corespunzătoare (tractoare echipate cu grilaje de protecție la uși și geamuri, fierăstraie echipate cu sistem de frânare, sisteme de frânare pentru cablurile funicularelor).
	4.2.8. Organizația trebuie să efectueze verificări periodice pentru a se asigura de respectarea procedurilor de securitate și sănătate în muncă.
	4.2.9. Marcaje de avertizare trebuie să fie poziționate pe drumurile de acces spre zonele de exploatare a lemnului.
	4.2.10. Organizații medii și mari: organizația trebuie să țină evidența tuturor accidentelor de muncă și să păstreze documentația privind măsurile luate pentru a minimiza riscul accidentelor ulterioare.
	4.2.11. Organizația trebuie să aibă implementate o politică și un sistem de management adecvate pentru securitatea și sănătatea în muncă.
	4.2.12. Muncitorilor li se asigură compensații în caz de accidente în muncă în timpul activității desfășurate și al orelor de lucru.
	4.2.13. Muncitorilor care rămân peste noapte în pădure trebuie să li se asigure condiții de igienă și de cazare adecvate, precum și o rezervă suficientă de apă

	potabilă.
	4.2.14. Indicatorii criteriului 4.2 se vor aplica și membrilor de familie a muncitorilor în cazul în care ei se află în zona de lucru.
4.3. Drepturile muncitorilor pentru a se organiza și pentru a negocia în mod voluntar cu angajatorii lor vor fi garantate conform celor stipulate în Convențiile 87 și 98 ale Organizației Internaționale a Muncii (ILO)	4.3.1. Toți muncitorii au dreptul de a forma sau de a se alătura unui sindicat ales de ei, fără teama de intimidare sau reprimare.
	4.3.2. Organizații medii și mari / contractorii: Negocierile colective cu reprezentanții sindicatelor se vor efectua cu corectitudine și cu scopul clar de a se ajunge la o înțelegere.
4.4. Amenajamentele silvice și activitățile de gospodărire trebuie să țină cont de rezultatele evaluării impactului social. Persoanele și grupurile (atât femei cât și bărbați) afectate în mod direct de activitățile de gospodărire sunt permanent consultate.	4.4.1. Organizații medii și mari: organizația prezintă un sistem implementat pentru evaluarea impactului social al activităților de administrare forestiera, incluzând cel puțin: 1) identificarea grupurilor afectate; 2) consultarea periodică a grupurilor afectate; 3) identificarea impacturilor principale ale activităților asupra grupurilor afectate; 4) specificarea măsurilor de reducere a impacturilor negative identificate; 5) monitorizarea eficacității măsurilor prin consultare cu grupurile afectate.
	4.4.2. Evidențele privind consultările grupurilor interesate, referitoare la valorile sociale, socio-economice și culturale care pot fi afectate de intensitatea modului de gospodărire a pădurilor, trebuie să fie disponibile.
	4.4.3. Organizații medii și mari: organizația prezintă un sistem de documentare a preocupărilor și cerințelor părților interesate, și evidența răspunsurilor relevante oferite acestora.
	4.4.4. Organizații mici: organizația va trebui să dirijeze și să țină evidența discuțiilor cu părțile interesate, referitoare la valorile sociale, socio-economice și culturale care ar putea fi afectate de amplasarea managementului forestier.
	4.4.5. Rezultatele evaluării impactului social (când este cazul) și discuțiile cu părțile interesate sunt luate în considerare la adoptarea deciziilor administrative și la întocmirea amenajamentelor silvice.
	4.4.6. Zonele cu valoare economică, ecologică, culturală sau spirituală specială pentru comunitățile locale vor fi cartografiate, iar organizația va lua în considerare aceste valori.
4.5. Se utilizează mecanisme corespunzătoare pentru rezolvarea reclamațiilor /nedreptăților și pentru asigurarea unor compensații echitabile în cazul pierderilor sau	4.5.1. Organizația va lua măsuri pentru prevenirea pierderilor sau daunelor rezultate în urma efectuării unor operațiuni forestiere asupra resurselor comunității locale.
	4.5.2. Organizația va aplica un sistem de rezolvare a reclamațiilor, incluzând discuțiile cu părțile afectate, pentru obținerea unei înțelegeri (cu privire la

<i>stricăciunilor ce afectează drepturile legale sau tradiționale, proprietatea, resursele sau mijloacele de trai ale populațiilor locale. Se vor lua măsuri pentru evitarea unor pierderi sau daune de acest tip.</i>	pierderile de proprietate, sănătate și daune asupra proprietăților, sau încălcări de lege).
	4.5.3. Se va oferi o compensație justă în cazul pierderilor sau daunelor cauzate de organizație, când sunt afectate drepturile legale sau tradiționale, proprietatea, resursele și nivelul de trai al populației locale.
	4.5.4. Organizații medii și mari: organizația trebuie să aibă o procedură documentată pentru implementarea cerințelor de la punctele 4.5.2 și 4.5.3.
PRINCIPIUL 5. BENEFICII OFERITE DE PĂDURE. Managementul silvic va încuraja utilizarea eficientă a produselor și serviciilor multiple oferite de păduri pentru a asigura viabilitatea economică și o gamă largă de beneficii sociale și de mediu.	
<i>5.1. Managementul forestier trebuie să asigure viabilitatea economică, luând în considerare toate aspectele (mediu, social, operațional) costurilor de producție și asigurând investițiile necesare pentru menținerea productivității ecologice a pădurii.</i>	5.1.1 Organizația are un plan de activități și de buget, în care sunt indicate costurile și veniturile preconizate cel puțin pentru anul fiscal în curs.
	5.1.2 Organizații medii și mari: Veniturile obținute sunt suficiente pentru acoperirea costurilor de gospodărire, ex. întocmirea amenajamentului, întreținerea drumurilor, tratamente silvice, protecția pădurii pe termen îndelungat, monitorizarea creșterii, investițiile pentru asigurarea productivității pădurii.
	5.1.3. Venitul prevăzut în planul de buget corespunde nivelurilor aprobate în mod legal / cotei de tăiere și evoluției pieței.
	5.1.4. Bugetul anual include toate taxele, impozitele și alte obligații similare prevăzute prin legislație.
	5.1.5. Bugetul anual cuprinde toate costurile sociale și de mediu, conform celor menționate la principiile 4 și 6.
<i>5.2. Gospodărirea pădurilor și activitățile de marketing trebuie să încurajeze utilizarea optimă și prelucrarea locală a gamei variate de produse provenite din pădure.</i>	5.2.1. Se urmărește valorificarea optimă atât la nivel de arbore individual, cât și la nivel de specie lemnoasă.
	5.2.2. Luând în considerare nevoile economice locale și regionale, trebuie realizată o gamă largă de produse forestiere care vor fi introduse pe piață.
	5.2.3. Produsele accesorii (ex. semințe, fructe de pădure, ciuperci, plante medicinale, rășină, cetină, brazi de Crăciun) trebuie avute în vedere cu scopul utilizării eficiente a beneficiilor oferite de păduri.
	5.2.4. Organizații medii și mari: organizația pune la dispoziția întreprinderilor locale (firme mici de procesare) cel puțin o parte din producția lor.
<i>5.3. Managementul forestier trebuie să minimizeze deșeurile asociate cu operațiunile de exploatare și prelucrare și să evite deteriorarea altor resurse existente în pădure.</i>	5.3.1. Sistemul de drumuri forestiere existente și proiectate, podurile și traseele de apropiat lemn trebuie să fie adecvate scării și intensității operațiunilor de management și trebuie să ia în considerare restricțiile de mediu.
	5.3.2. Organizația trebuie să utilizeze tehnologii de exploatare, scos-apropiat și transport care să limiteze deteriorarea arborilor rămași pe picior și să evite deteriorarea altor resurse forestiere sau a solului. Aceste deteriorări trebuie

	monitorizate.
	5.3.3. Arborii situați de-al lungul traseelor de scos apropiat trebuie protejați împotriva vătămărilor care pot fi provocate prin colectarea lemnului.
	5.3.4. Lemnul și produsele rezultate prin prelucrare primară în parchet vor fi scoase din pădure înainte ca acestea să sufere vreo depreciere.
	5.3.5. Nu se va utiliza metoda de exploatare a arborilor întregi. Lungimea pieselor rezultate în urma prelucrării primare în parchet trebuie limitată astfel încât să fie evitate orice vătămări în pădure.
5.4. Gospodărirea pădurilor trebuie realizată în direcția dezvoltării și diversificării economiei locale, evitând dependența de un singur produs al pădurii.	5.4.1. Organizația deține informații cu privire la varietatea posibilelor produse și servicii forestiere și face eforturi pentru a-și diversifica gama de produse acolo unde este posibil din punct de vedere economic. Este vorba despre diverse produse lemnoase, inclusiv specii lemnoase mai puțin cunoscute, produse nelemnoase, produse accesorii și oportunități pentru servicii ecosistemice precum recreere, turism, activități de relaxare și educație.
	5.4.2. Politica de marketing și procedurile de vânzare ale organizației vor avea în vedere nevoile pieței locale (a se vedea și 5.2.4).
5.5. Operațiunile de management forestier trebuie să recunoască, să întrețină și, unde este cazul, să amelioreze valoarea serviciilor și a resurselor pădurii, precum bazinele hidrografice și zonele piscicole.	5.5.1. Organizații medii și mari: organizația are informații despre utilizarea apei și despre serviciile multiple oferite de păduri precum bazinele hidrografice, pescuitul, vânătoarea, alte produse accesorii, activități în aer liber, valori sociale și culturale ale pădurii în acea zonă.
	5.5.2. Organizații medii și mari: organizația va lua în considerare și va lua măsuri pentru menținerea serviciilor și valorilor descrise la punctul 5.5.1. în momentul planificării și al execuției lucrărilor de gospodărire a pădurilor.
	5.5.3. Odată cu planificarea operațiunilor forestiere trebuie avute în vedere zonele importante pentru pescuit, vânătoare, colectare de ciuperci, plante medicinale, și fructe de pădure, precum și pentru recreere.
5.6. Cotele de tăiere nu vor depăși valorile aferente gestionării responsabile (posibilitatea prevăzută în amenajamentele silvice).	5.6.1. Posibilitatea anuală, calculată pe suprafață și pe volum, este stabilită prin evaluarea corectă și bine documentată a creșterilor și a recoltelor anterioare.
	5.6.2. Cotele de tăiere (anuale și decenale) nu vor depăși nivelele sustenabile prevăzute în amenajament, cu luarea în considerare a reglementărilor în vigoare și a cerinței de la 5.6.1.
	5.6.3. Volumul exploatat trebuie să fie documentat strict cu privire la specii, cantități și sortimente. Organizația trebuie să asigure acces la toate documentele (APV, carnet de inventariere, controlul regenerării) necesare verificării acestor aspecte în teren.
	5.6.4. Marcările în vederea efectuării tăierilor de igienă trebuie realizate doar la nivelul arborilor nesănătoși. Organizația trebuie să prezinte documentația privind

	motivul marcării și carnetul de inventariere pentru verificări pe teren. 5.6.5. Organizații medii și mari: organizația trebuie să documenteze comercializarea produselor accesorii și nelemnoase precum: semințe, ciuperci, plante medicinale, fructe de pădure, brazi, vânat și pescuit.
PRINCIPIUL 6. IMPACTUL ASUPRA MEDIULUI. Managementul forestier trebuie să conserve diversitatea biologică și valorile asociate acesteia, resursele de apă, solul, ecosistemele și peisajele unice sau vulnerabile, menținând astfel funcțiile ecologice și integritatea pădurii.	
6.1. Evaluarea impactului asupra mediului trebuie efectuată în funcție de scara și intensitatea operațiunilor și de unicitatea resurselor afectate și trebuie integrată în mod adecvat în sistemul de management. Evaluările trebuie să cuprindă analize la nivel de peisaj, dar și analize privind impactul produs de echipamentele de procesare la fața locului. Evaluarea impactului asupra mediului se va efectua înainte de începerea activităților ce afectează situl.	6.1.1 Organizații medii și mari: organizația trebuie să aibă un sistem de evaluare a impactului asupra mediului înainte de a începe operațiunile ce afectează situl, inclusiv descrierea măsurilor de reducere a impactului în amenajament și în documentația de exploatare. Evaluarea trebuie să fie adecvată unicității resurselor afectate și trebuie să ia în considerare următoarele aspecte: a) scara și intensitatea sistemului de gospodărire a pădurilor; b) biodiversitatea existentă; c) peisajul.
	6.1.2 Organizații medii și mari: sistemul trebuie să garanteze că rezultatele evaluării impactului asupra mediului sunt luate în considerare la gospodărirea pădurilor (ex. tratamentele silvice aplicate, construcția de noi drumuri, întreținerea sistemelor de drenaj, perioada și termenii exploatării, tratarea solurilor umede cu precauție, habitatele sensibile de păsări să nu fie deranjate în timpul cuibăritului, etc.).
	6.1.3. Organizații mici: organizația va lua în considerare potențialele impacturi asupra mediului înainte de a începe orice lucrări pe teren (precum exploatare, plantare, construcții în pădure, construcția de drumuri), luând în considerare speciile protejate existente, pădurile cu valoare ridicată de conservare, solurile umede și cursurile de apă. Se vor lua măsuri de diminuare a impactului potențial identificat asupra mediului în timpul activităților desfășurate în pădure, luând în considerare tipul, intensitatea, scara și durata activității. Când este necesar, măsurile de diminuare aplicate vor fi descrise în documentele de planificare, exploatare, plantare și de construcție. (a se vedea și 6.2.2, 6.4.3, 6.5.2, 7.1.2, 9.1.2).
	6.1.4. Activitățile de management forestier se vor desfășura conform reglementărilor de protecție a naturii și a mediului.
	6.1.5. Impactul asupra mediului datorat facilităților de procesare utilizate în teren vor fi evaluate și controlate (ex. deșeuri, impactul construcțiilor, etc.).
6.2. Trebuie să existe modalități de protejare a speciilor rare, amenințate și periclitate și a habitatelor acestora (de ex: zone de cuibărit și hrană). Zonele de conservare și protecție trebuie delimitate corespunzător scării și intensității managementului	6.2.1. Organizații medii și mari: organizația trebuie să prezinte o listă scrisă a speciilor și ecosistemelor amenințate, rare și periclitate existente la nivelul suprafeței administrate, rezultată în urma evaluării biodiversității.
	6.2.2. Organizații mici: organizația trebuie să fie la curent cu speciile protejate, înregistrate oficial la nivelul suprafeței administrate și să ia măsuri pentru conservarea lor.
	6.2.3. Organizații medii și mari: cel puțin 10% din suprafața trebuie să fie

<i>forestier și în funcție de unicitatea resurselor afectate. Vânătoarea, pescuitul, colectările inadecvate vor fi ținute sub control.</i>	selectată, desemnată și delimitată pe hărți (și în teren în situațiile relevante) ca zone de conservare sau de protecție, unde menținerea biodiversității este principalul obiectiv de management.
	6.2.4. Suprafețele desemnate de organizație pentru conservare și protecție trebuie să fie localizate în zone cu potențial maxim de realizare a obiectivelor de conservare a biodiversității (ex. aceste teritorii pot cuprinde zone desemnate după cerințele punctului 6.4.1., ariile protejate desemnate în mod oficial, păduri cu structuri primare, arealele speciilor sau ecosistemelor amenințate, rare și periclitate din interiorul suprafeței administrate, habitate de pădure marginale - coridoare de pădure, vegetația situată de-a lungul cursurilor de apă, din zone de stâncărie, de mlaștini și câmpie, zone ne-forestiere umede, fânețe, pajiști sau alte zone excluse activităților, sau valoroase din punct de vedere al biodiversității). 6.2.5. Activitățile din zonele de conservare trebuie să fie efectuate în așa fel încât valorile de conservare să nu fie deteriorate sau periclitate în nici un fel. 6.2.6. Organizația aplică un sistem de monitorizare a vânatului, pescuitului, de amplasare a capcanelor, de colectare a animalelor și plantelor. 6.2.7. Organizația are proceduri de notificare a autorităților, referitoare la braconaj, pescuitul ilegal, amplasarea capcanelor, colectarea speciilor protejate.
6.3. Valoarea ecologică și funcțiile pădurii trebuie să rămână intacte, să fie îmbunătățite sau refăcute, cuprinzând: a) Regenerarea și succesiunea pădurii; b) Diversitatea genetică, a speciilor și a ecosistemelor; c) Ciclurile naturale ce afectează productivitatea ecosistemelor forestiere.	6.3.1. Soluțiile tehnice adoptate sunt în conformitate cu principiile de ecologie forestieră, bazându-se pe caracteristicile staționale și promovând regenerarea naturală și proveniențele locale (a, b, c). 6.3.2. Soluțiile tehnice aplicate trebuie să asigure dezvoltarea unei structuri diversificate (atât spațială cât și temporală prin intermediul claselor de vârstă), în raport cu funcțiile prioritare ale pădurii. 6.3.3. Aplicarea lucrărilor de îngrijire și conducere și a tratamentelor trebuie să conducă la realizarea de arborete de amestec, corespunzătoare condițiilor staționale (a, b, c). Organizația va efectua lucrări de îngrijire și conducere cel puțin pe suprafețele prevăzute în amenajamentele silvice. 6.3.4. Administratorii nu trebuie să încurajeze tăierile rase în pădurile administrate. Ori de câte ori sunt propuse tăieri rase prin amenajament, suprafața parchetelor în pădurile naturale și semi-naturale formate din specii indigene nu poate depăși 3 hectare, și doar în plantațiile cu plop poate ajunge la 5 hectare. Nu vor fi efectuate în același timp tăieri rase în arborete vecine dacă și parchetele au limite comune. Tăierile vor fi reluate (în parchete alăturate din același arboret sau din arborete învecinate) după cel puțin 5 ani (c) indiferent de tipul de pădure, sau după ce parchetul anterior a fost regenerat complet. 6.3.5. Exceptând ultima tăiere, mărimea ochiurilor de regenerare trebuie să imite dinamica naturală a tipului de pădure natural fundamental (ex. 0,1-0,3 ha dar nu mai mult de 0,5 ha) (a, c). 6.3.6. Ultima tăiere în cazul tratamentelor cu regenerare sub masiv trebuie să țină

	cont de dinamica regenerării naturale. Regenerarea naturală este considerată reușită dacă a fost obținută în timpul perioadei de regenerare, este formată din speciile corespunzătoare tipului natural fundamental de pădure și ocupă cel puțin 70% din suprafața subparcele conform documentației privind controlul regenerării (cu excepția situațiilor bine justificate din punct de vedere tehnic).
	6.3.7. Elementele naturale specifice ecosistemelor forestiere (scorburi, arbori bătrâni, arbori pentru cuibărit, cioate, arbuști de fructe de pădure, etc.) nu vor fi eliminate și trebuie lăsate netăiate pe teren, luând în considerare cerințele naționale privind securitatea și sănătatea în muncă (b). Unii arbori aparținând speciilor pioniere pot fi menținuți pentru a contribui la ameliorarea diversității speciilor în ecosistemele forestiere.
	6.3.8. Organizația trebuie să lase lemnul mort și cel în descompunere, pe picior sau la sol, cât mai variat în raport cu mărimea și specia, luând în considerare cerințele naționale privind securitatea și sănătatea în muncă. Cantitatea de lemn mort trebuie corelată cu condițiile locale și cu funcțiile prioritare ale pădurii, și trebuie diferențiată spațial (cantitățile mai mari vor fi lăsate în rezervațiile naturale, zonele de conservare, zone excluse de la reglementarea producției, zone cu specii saproxilice (a,b,c).
	6.3.9. Organizația trebuie să mențină prin intervenții limitate habitatele forestiere marginale (perdele de pădure, pădurile de pe malul apelor, vegetația de stâncărie, mlaștini și câmpie) (a, b, c).
	6.3.10. Cel puțin 5 arbori la hectar trebuie lăsați netăiați pentru totdeauna în cazul tăierilor rase și al ultimei intervenții la tratamentele cu regenerare sub masiv. Acești arbori de biotop ar trebui să aparțină speciilor reprezentative din compoziția arboretului anterior și ar trebui selectați preferabil în biogrupe, fiind avuți în vedere și indicatorii 6.3.7, 6.3.8, 6.3.9 (b).
	6.3.11. Resturile de exploatare nerecuperabile (ex. ramuri cu diametrul mai mic de 2 cm, lemnul zdrobit, scoarța, lemnul cu putregai) ar trebui să rămână după exploatare în pădure, ca biomasă (c).
	6.3.12. Cioatele nu trebuie extrase din sol, excepție făcând situația când această tehnică a fost propusă prin amenajament pentru regenerarea pădurii (c).
	6.3.13. Arderea biomasei în pădure este interzisă (c).
6.4. Eșantioane reprezentative din ecosistemele existente în cadrul unității peisagistice vor fi protejate în starea lor naturală și marcate pe hărți, corespunzător scării și intensității operațiunilor și unicității resurselor afectate.	6.4.1. Organizații medii și mari: Cel puțin 5 % din suprafața fondului forestier este selectată, identificată pe hărți și protejată, fiind exclusă în totalitate de la tăieri, exceptând cazurile în care starea de sănătate a pădurii și regulile fitosanitare obligă la efectuarea de intervenții. Zonele selectate trebuie să includă eșantioane reprezentative de păduri cu structuri primare și ecosisteme rare, amenințate sau periclitare existente la nivelul suprafeței administrate.
	6.4.2. Suprafețele de la 6.4.1. își vor menține statutul de conservare integrală pe toată durata de menținere a certificării. Nu pot fi incluse suprafețe în care excluderea de la tăiere are caracter temporar (ex. plantatii, arborete tinere).

	6.4.3. Organizații medii și mari: Selecția zonelor de pădure destinate conservării, menționate la 6.4.1., trebuie să se bazeze pe inventarul biodiversității, iar identificarea lor să rezulte în urma consultării cu părțile interesate, administrațiile locale și instituțiile de cercetare.
	6.4.4. Organizații mici: Organizația trebuie să protejeze eșantioane reprezentative ale unor ecosisteme rare, amenințate sau periclitare, existente în suprafața administrată, și să le păstreze în starea lor naturală.
6.5. Se vor pregăti și implementa îndrumări scrise pentru: controlul eroziunilor; minimizarea prejudiciilor produse prin exploatare, construcția de drumuri, și alte activități perturbatoare cu caracter mecanic; pentru protejarea resurselor de apă.	6.5.1. Organizații medii și mari: organizația trebuie să prezinte și să implementeze reguli și proceduri scrise pentru construcțiile din pădure, construcțiile de drumuri forestiere și căi de acces pentru scoaterea lemnului. Regulile / procedurile vor lua în considerare: 1) Construcțiile în pădure și proiectarea noilor drumuri se face în așa fel încât alterarea caracteristicilor naturale să fie minimă; 2) Trebuie evitate construcțiile în pădure și construcțiile de drumuri forestiere în văile abrupte și înguste, zonele predispuse la alunecări de teren sau alte zone instabile, canalele de drenaj natural și pe malurile apelor; 3) Construcțiile și drumurile din păduri nu vor fi amplasate în zone sensibile din punct de vedere al caracteristicilor de mediu; 4) Drumurile noi vor fi trasate / proiectate în prealabil pe hărți topografice care indică cursurile de apă existente; 5) Pe cât posibil drumurile vor fi amplasate pe terase naturale, culmi și pante line; 6) Drenurile, canalele de scurgere, podurile, plantațiile pentru fixarea solului sau oricare alte măsuri necesare trebuie proiectate ca și elemente ale drumurilor, pentru a evita eroziunile; 7) Traversările cursurilor de apă vor fi proiectate și trasate pe hărți înainte de începerea lucrărilor de construcție; 8) Numărul de traversări peste cursuri de apă trebuie să fie minim. 9) Traversările sunt perpendiculare pe cursul de apă. 10) Podețele trebuie proiectate astfel încât să fie evitată obstrucționarea migrației peștilor și mărirea vitezei cursurilor de apă sau formarea unor zone de albie nepotrivite pentru pești.
	6.5.2. Organizații mici: organizația trebuie să fie la curent cu tipurile de sol propice pentru exploatare în diferite anotimpuri (iarnă, primăvară, vară sau toamnă) pentru a evita degradarea solului.
	6.5.3. Trebuie lăsate zone tampon cu intervenții limitate, cu lățimea de minim 5 m, de-a lungul cursurilor/ochiurilor de apă permanente și al spațiilor deschise.
	6.5.4. Drumurile noi nu vor fi construite în albiile pâraielor sau situate în

	apropierea pâraielor. Drumurile existente în albii sau în apropiere trebuie să fie închise și înlocuite cu drumuri alternative, conform cu reglementările de la punctul 6.5.1. 6.5.5. Nu vor fi lăsate în cursurile de apă materiale folosite pentru rambleurile drumurilor, deșeuri rezultate din terasamente, resturi de exploatare sau de la alte activități (ex. roci și sol, bușteni, arbori, crengi sau alte resturi de exploatare). Utilajele nu vor intra în cursurile de apă, cu excepția unor traversări de cursuri de apă special desemnate. 6.5.6. Instrucțiunile pentru angajații care lucrează pe teren trebuie să cuprindă specificații tehnice privind: traseele de colectare (localizare, lățime și densitate), platforma primară, menținerea biodiversității, zonele de protecție, protejarea arborilor rămași pe picior, protejarea habitatelor speciilor și planul drumurilor. 6.5.7. Trebuie luate măsuri pentru minimizarea degradării și eroziunii solului în timpul exploatării. Lucrările de exploatare trebuie oprite în cazul solurilor îmbibate cu apă. (a se vedea și 5.3.2) 6.5.8. Când sunt folosite utilaje noi de exploatare și de recoltare, trebuie avută în vedere minimizarea prejudiciilor aduse solului, arborilor, semințșului și altor resurse forestiere. (a se vedea și 5.3.2.)
6.6. Sistemele de management trebuie să promoveze dezvoltarea și adoptarea unor metode ecologice, fără substanțe chimice în tratarea dăunătorilor și să depună eforturi pentru a evita utilizarea pesticidelor chimice. Pesticidele clasificate de Organizația Mondială de Sănătate (WHO) în categoriile 1A și 1B și pesticidele pe baza de hidrocarburi clorurate; pesticidele persistente, toxice sau ale căror derivați rămân biologic activi și se acumulează în lanțul trofic, în afara scopului utilizării lor; orice pesticide nepermise prin acordurile internaționale, trebuie să fie interzise. În cazul utilizării substanțelor chimice, trebuie să se asigure echipamente și instrucțiuni corespunzătoare pentru a se minimiza riscurile privind sănătatea	6.6.1. Utilizarea substanțelor chimice pentru protecția plantelor și combaterea dăunătorilor în pădure trebuie minimizată. Acolo unde necesitatea utilizării acestor substanțe este justificată, trebuie avută în vedere o strategie bine documentată, iar utilizarea efectivă va fi aprobată și supravegheată de autoritățile competente. 6.6.2. La utilizarea substanțelor chimice trebuie respectate următoarele reguli: - Depozitarea, amestecarea și practicile de utilizare a substanțelor chimice trebuie să corespundă reglementărilor în vigoare și trebuie folosită cea mai bună tehnologie disponibilă pentru a minimiza utilizarea acestora; - Substanțele chimice vor fi utilizate doar când nu există tratamente alternative, sau dacă aceste tratamente sunt prea costisitoare ori prea puțin eficiente. - Trebuie interzisă utilizarea sau depozitarea pesticidelor WHO Tip 1A și 1B (potrivit WHO) pe baza de hidrocarburi clorurate, a pesticidelor pe baza de mercur, a organofosfaților sau a altor substanțe chimice nedegradabile, care se pot acumula în lanțul trofic sau în ecosistem. - Transportul și depozitarea trebuie realizate în condiții și spații sigure și etanșe, iar utilizarea se face în condiții de siguranță. - Tratamentele chimice sunt interzise la o distanță mai mică de 20 m față de cursurile de apă și 30 m față de rezervoarele de apă / lacuri;

<i>și mediul.</i>	- Tratamentele chimice sunt interzise în perioadele în care solul este înghețat, acoperit cu zăpadă, în perioadele ploioase sau în cele de secetă severă; - Este interzisă introducerea puietilor tratați chimic în cursurile de apă, mlaștini, bazine sau zone carstice; - Înainte de aplicarea tratamentelor trebuie luate măsuri pentru a avertiza crescătorii de animale și apicultorii din zonă.
	6.6.3. Utilizarea temporară a substanțelor chimice, clasificate de FSC ca extrem de periculoase, trebuie să se realizeze în conformitate cu derogările aprobate de FSC, stabilite prin FSC-PRO-01-004 și alte documente FSC adecvate.
	6.6.4. Substanțele chimice folosite trebuie înregistrate. Înregistrările conțin: - Numele produsului și termenul de valabilitate; - Localizarea suprafețelor/ zonelor tratate; - Mărimea zonei tratate; - Metoda aplicată; - Data începerii și data terminării tratamentului; - Cantitatea totală folosită. - Datele de identificare a documentelor de justificare / aprobare a utilizării substanțelor (a se vedea 6.6.1).
	6.6.5. Prin intermediul fișelor de protecția muncii, organizația trebuie să facă dovada instructajului și a asigurării echipamentelor adecvate tuturor persoanelor care manipulează substanțe chimice sau lucrează cu asemenea substanțe.
	6.6.6. Angajații responsabili trebuie să fie la curent cu și să fie capabili să implementeze procedurile pentru situații de urgență privind curățarea substanțelor chimice rezultate prin scurgere sau privind alte tipuri de accidente.
6.7. Substanțele chimice, recipientele, deșeurile anorganice lichide și solide, inclusiv combustibilul și uleiurile, trebuie să fie evacuate în condiții corespunzătoare, ecologice, în afara locației.	6.7.1. Substanțele chimice, recipientele lor, deșeurile lichide și solide rezultate în urma activităților forestiere sau în urma utilizării echipamentelor sau utilajelor de exploatare/procesare, trebuie să fie evacuate prin metode ecologice sigure și legale.
	6.7.2. Se vor depune eforturi pentru a controla și minimiza împrăștierea oricăror tipuri de deșeuri în pădure, inclusiv a deșeurilor lăsate de vizitatori.
	6.7.3. Pentru utilajele forestiere trebuie asigurate echipamente adecvate de absorbție a uleiului.
	6.7.4. Se vor utiliza echipamente adecvate de absorbție a uleiului sau bidoane cu gât prelungit, la punctele de alimentare a motoferăstraielelor.

	6.7.5. Scurgerile de ulei/combustibil de la utilajele forestiere trebuie minimizate. Nu trebuie să existe nicio scurgere permanentă de ulei/combustibil.
	6.7.6. Pentru sistemele hidraulice ale utilajelor forestiere și pentru motoferăstraie, se recomandă utilizarea uleiurilor biodegradabile.
	6.7.7. Organizația trebuie să se asigure că agenții economici de exploatare și alți contractori implementează în mod corespunzător cerințele indicatorilor 6.7.3. - 6.7.6.
6.8. Utilizarea agenților biologici de control trebuie să fie documentată, minimizată, monitorizată și controlată strict conform legislației naționale și protocoalelor științifice acceptate pe plan internațional. Utilizarea organismelor modificate genetic trebuie interzisă.	6.8.1. Agenții biologici de control vor fi utilizați doar în cazuri excepționale și vor fi documentați, minimizați, monitorizați și strict controlați.
	6.8.2. Dacă se folosesc metode de combatere integrată în protecția pădurilor și în silvicultură, acestea vor substitui metodele chimice și vor utiliza organisme și componente indigene ale țării respective.
	6.8.3. Folosirea organismelor modificate genetic este strict interzisă.
6.9. Utilizarea speciilor exotice va fi controlată cu atenție și monitorizată activ, pentru a se evita impacturile ecologice negative.	6.9.1. Pădurile naturale nu vor fi transformate în plantații exotice.
	6.9.2. Răspândirea speciilor exotice (în special a celor invazive), introduse anterior în culturi, va fi monitorizată și, dacă este cazul, se vor lua măsuri pentru controlul, reducerea densității sau eliminarea acestor specii. (a se vedea și 10.3)
	6.9.3. Speciile exotice nu vor mai fi introduse și cultivate în pădurile naturale.
	6.9.4. Micorizarea puieților trebuie realizată doar cu specii indigene de ciuperci.
6.10. Pădurile naturale nu trebuie transformate în plantații, iar schimbarea folosinței în teren neforestier nu este permisă, exceptând situațiile în care transformarea: a) afectează o parte foarte mică din suprafața administrată; b) nu apare în interiorul pădurilor cu valoare ridicată de conservare; c) asigură avantaje de conservare evidente, substanțiale, suplimentare și sigure, pe termen lung, la nivelul suprafeței administrate.	6.10.1 Transformarea pădurilor în terenuri cu alta folosință nu trebuie permisă decât în cazul în care este rezultatul aplicării unor proceduri legale și: 1) nu are loc la nivelul pădurilor cu valoare ridicată de conservare și al ariilor protejate; și 2) afectează o zonă foarte restrânsă (mai puțin de 5% din suprafața pădurilor administrate de organizație); și 3) corespunde unor interese culturale, peisagistice, recreative sau de mediu.
	6.10.2. Există dovada clară a acceptării și susținerii planului de transformare de către părțile interesate, inclusiv a comunităților locale și autorităților competente.
PRINCIPIUL 7. AMENAJAMENTUL SILVIC - Amenajamentul - corespunzător amplitudinii și intensității sistemului de gospodărire - trebuie să fie redactat, implementat și actualizat. Obiectivele de gospodărire a pădurilor pe termen lung și modalitățile de realizare a acestora trebuie să fie clar exprimate.	
7.1. Amenajamentul silvic și	7.1.1. Organizația trebuie să aibă amenajamente silvice în vigoare, tipărite,

<i>documentele aferente trebuie să prezinte:</i>	întocmite conform legislației naționale, în care sunt prezentate obiectivele de gospodărire a pădurilor (a, e).
<i>a) Obiectivele de gospodărire a pădurilor;</i>	7.1.2. Organizații mici: în amenajamentele silvice ale organizației și în documentele aferente trebuie să fie prezentate resursele forestiere disponibile; ecosistemele forestiere și speciile rare, amenințate și periclitare, supuse regimului de protecție și măsurile de conservare a acestora; descrierea și argumentarea tratamentelor utilizate; posibilitatea adoptată.
<i>b) Descrierea resurselor forestiere care fac obiectul gospodăririi, a restricțiilor ecologice, a categoriilor de folosință și a formelor de proprietate, a condițiilor socio-economice și a terenurilor învecinate;</i>	7.1.3. Organizații medii și mari: Amenajamentul silvic al organizației, sau documentația aferentă trebuie să includă:
<i>c) Descrierea modului de gospodărire a pădurilor și/sau a tehnicilor complementare, în raport cu caracteristicile ecologice ale pădurii respective și pe baza informațiilor obținute prin inventarieri;</i>	1) Obiectivele de gospodărire a pădurilor (a);
<i>d) Argumentarea posibilității anuale adoptate, totală și pe specii;</i>	2) O descriere generală a istoricului modului de gospodărire, inclusiv drepturile de proprietate și natura folosințelor pentru unitatea de gospodărire aferentă;
<i>e) Prevederi privind monitorizarea creșterii și a dinamicii pădurii;</i>	3) O descriere clară a condițiilor fizico-geografice ale unității de gospodărire (ex. aspecte topografice, geomorfologia, geologia, hidrologia, solurile, speciile de arbori, caracteristicile vegetației, etc.);
<i>f) Măsuri de protecție a mediului bazate pe studiile de evaluare a mediului;</i>	4) Descrierile parcelare la nivel de arboret, inclusiv suprafața, tipul de stațiune, tipul de pădure, speciile, distribuția pe clase de vârstă, înălțimea, diametrul mediu și volumul;
<i>g) Planificarea modului de identificare și protecție a speciilor rare, amenințate și periclitare;</i>	5) Descrierea și argumentarea tratamentelor adoptate, inclusiv recomandări și proceduri clare de aplicare a acestora;
<i>h) Hărți privind descrierea vegetației forestiere, a ariilor protejate, a lucrărilor tehnice planificate și a formelor de proprietate;</i>	6) Prevederile referitoare la monitorizarea creșterii pădurii;
<i>i) Descrierea și argumentarea tehnologiilor de exploatare și a echipamentelor ce urmează a fi utilizate.</i>	7) Măsuri de siguranță privind protecția mediului, bazate pe studiile de evaluare a mediului;
	8) Descrierea generală a activităților de monitorizare adoptate pentru asigurarea conservării ariilor protejate și a pădurilor cu valoare ridicată de conservare;
	9) Hărți de descriere generală a resurselor forestiere, inclusiv a ariilor protejate, a lucrărilor tehnice planificate și a dreptului de proprietate asupra terenului (h);
	10) Planul de acțiune pentru situații de urgență;
	11) Descrierea și argumentarea tehnologiilor de exploatare și a echipamentelor ce urmează a fi folosite (i).
	7.1.4. Amenajamentul silvic trebuie să fie coerent, întocmit corect și detaliat din punct de vedere tehnic, în funcție de amploarea, complexitatea și intensitatea lucrărilor tehnice propuse.
	7.1.5. Calitatea hărților ar trebui să permită desfășurarea eficientă a activităților de teren.
	7.1.6. Amenajamentul silvic și planurile de recoltare aferente trebuie să fie puse la

	dispoziția personalului și aplicate corect în teren.
7.2. Amenajamentul silvic trebuie revizuit periodic, luând în considerare rezultatele activităților de monitorizare sau noutățile apărute pe plan tehnic sau științific dar și modificările condițiilor de mediu, sociale și economice.	7.2.1. Revizuirea sau modificarea amenajamentului silvic (și/sau a planurilor de recoltare) trebuie realizată periodic, la timp, iar perioada de valabilitate nu va fi mai mare de 10 ani.
	7.2.2. Organizații medii și mari: revizuirile amenajamentelor silvice trebuie realizate în conformitate cu cerințele legislației naționale și trebuie să reflecte modificările condițiilor tehnice, de mediu, sociale și economice.
	7.2.3. Organizații mici: Revizuirile amenajamentelor silvice trebuie realizate conform procedurilor naționale.
7.3. Muncitorii forestieri trebuie să fie instruiți și supravegheați corespunzător, pentru a asigura o implementare adecvată a planurilor de management.	7.3.1 Organizații medii și mari: managerii și supervizorii trebuie să dețină calificarea corespunzătoare, să prezinte abilități de planificare și organizare a activităților de gospodărire și a altor elemente din amenajamentul silvic.
	7.3.2. Organizații medii și mari: trebuie să existe un plan de instruire, iar acesta trebuie să fie implementat.
	7.3.3. Organizații medii și mari: Personalul vizat va fi instruit în problematica biodiversității.
	7.3.4. Pentru activități de exploatare, organizația va angaja doar muncitori instruiți pentru aplicarea corectă și în condiții de siguranță a metodelor de tăiere / doborâre.
	7.3.5. Toți muncitorii, cât și contractorii și angajații acestora și persoanele fizice autorizate trebuie să prezinte cunoștințe suficiente și să fie instruiți pentru sarcinile ce le revin și este preferabil să dețină certificate de calificare corespunzătoare.
7.4. Respectând obligația de a păstra confidențialitatea informațiilor, managerii forestieri trebuie să facă public un rezumat al elementelor fundamentale din amenajamentul silvic, inclusiv a celor enumerate la indicatorii criteriului 7.1.	7.4.1. Organizații medii și mari: managerii forestieri trebuie să întocmească un rezumat al amenajamentului silvic, ce poate fi consultat public de toate părțile interesate, în limitele admise de normele de confidențialitate comercială.
	7.4.2. Organizații mici: la cerere, managerii forestieri trebuie să asigure accesul părților interesate de activitățile de gospodărire a pădurilor, cel puțin la capitolele relevante ale amenajamentelor silvice (ex. proprietarii terenurilor învecinate, locuitorii din zonă, părțile interesate de aspectele sociale și de mediu).
PRINCIPIUL 8. MONITORIZARE ȘI EVALUARE - Monitorizarea trebuie să fie realizată - în funcție de amploarea și intensitatea modului de gospodărire - pentru a evalua starea pădurii, recoltarea produselor pădurii, lanțul de custodie, activitățile de gospodărire și impactul lor asupra mediului și societății.	
8.1. Frecvența și intensitatea monitorizării trebuie determinate atât în raport cu scara și intensitatea operațiunilor de management forestier cât și cu complexitatea și sensibilitatea	8.1.1. Organizații medii și mari: managerii forestieri trebuie să prezinte proceduri pentru monitorizarea coerentă, repetabilă și frecventă a aspectelor menționate la punctul 8.2, care să permită compararea rezultatelor și evaluarea modificărilor.
	8.1.2. Organizații mici: managerii forestieri trebuie să conducă cel puțin monitorizarea aferentă operațiunilor de exploatare și de re-împădurire.

<i>relativă a mediului afectat. Procedurile de monitorizare trebuie să fie coerente și repetabile în timp pentru a permite compararea rezultatelor și evaluarea schimbărilor.</i>	8.1.3. Organizația păstrează și permite accesul la înregistrările de monitorizare, actualizate și într-o formă standardizată.
8.2. Managementul forestier trebuie să includă rezultatele cercetărilor și datele necesare pentru a monitoriza cel puțin următorii indicatori: a) Gradul de valorificare a tuturor produselor recoltate; b) Indicii de creștere, regenerarea și starea pădurii; c) Compoziția florei și faunei și schimbările survenite; d) Impactul social și de mediu al activităților de exploatare și al altor activități; e) Costurile, productivitatea și eficiența managementului forestier.	8.2.1. Organizații medii și mari: Planul de monitorizare trebuie să identifice / descrie modificările observate referitoare la: 1) Indicii de creștere, regenerarea pădurii, compoziția și distribuția suprafețelor arboretelor pe clase de vârstă (b, c); 2) Producția este înregistrată pentru fiecare tip de produs, inclusiv produsele accesorii (PFNL) (a); 3) Modificările de mediu care afectează flora, fauna, solurile și resursele de apă (ex. eroziunea, focarele de dăunători, extinderea speciilor invazive, locurile de cuibărit ale speciilor periclitare de păsări) (c, d) (a se vedea și 6.2.1). 4) Aspectele socio-economice (ex. costurile de administrare, valorificarea tuturor produselor, productivitatea și randamentul, modificările la nivelul comunității, relațiile cu muncitorii și condițiile de muncă). 5) Zonele de pădure identificate ca având valoare ridicată de conservare (criteriul 9, VRC). 8.2.2. Organizații medii și mari: Trebuie organizate întâlniri periodice cu reprezentanții comunităților locale, iar problemele ridicate trebuie înregistrate și utilizate de către organizație în activitatea de monitorizare. 8.2.3. Organizații mici: organizația trebuie să aibă cel puțin înregistrări anuale ale produselor recoltate (specii și volum) pe parcursul perioadei de valabilitate a amenajamentului silvic. 8.2.4. Organizații mici: organizația trebuie să asigure actualizarea periodică a datelor de inventariere, odată cu revizuirea amenajamentului silvic.
8.3. Organizația trebuie să asigure documentația în baza căreia organisme de monitorizare și certificare pot urmări fiecare produs forestier de la originea sa, proces cunoscut ca "lanț de custodie".	8.3.1. Produsele forestiere comercializate din pădurile certificate trebuie să fie ușor de identificat. Documentele de exploatare și de transport al lemnului provenit din păduri certificate trebuie să specifice următoarele informații: - sursa lemnului; - data vânzării; - cantitatea produsului certificat vândut; - specia; - dimensiuni / calitate; - locul de unde cumpărătorul preia controlul asupra lanțului de custodie al

	lemnului certificat.
	8.3.2. Facturile, avizele de transport și alte documente necesare pentru transportul produselor forestiere trebuie păstrate la sediu și/sau trebuie să fie ușor accesibile pentru control.
	8.3.3. În cazul în care organizația se ocupa și cu produse sau lemn necertificat, aceasta trebuie să diferențieze clar produsele necertificate de cele certificate prin marcarea sau etichetare, să țină evidențe pentru depozitare, facturi și avize de transport diferite.
	8.3.4. Trebuie să existe o procedură scrisă pentru identificarea clară pe factură și pe documentele de transport, a produselor vândute ca certificate.
	8.3.5. Lemnul tăiat în mod ilegal și confiscat de către organizație nu va fi vândut ca și produs certificat.
	8.3.6. Organizația menține și controlează lanțul de custodie al produselor forestiere conform cu Anexa 1 (NEPCon CoC Standard for FME 19Dec14).
8.4. Rezultatele monitorizării trebuie cuprinse în acțiunile de implementare și revizuire a amenajamentului silvic.	8.4.1 Organizații medii și mari: datele de monitorizare, precum și cele menționate la punctul 8.2.1 vor fi avute în vedere la revizuirea amenajamentului silvic.
	8.4.2. Organizații mici: organizația se va asigura că amenajamentul silvic este revizuit periodic conform legislației naționale.
8.5. Respectând confidențialitatea informațiilor, organizația va face public un rezumat al rezultatelor indicatorilor de monitorizare, inclusiv cei enumerați la Criteriul 8.2.	8.5.1. Organizații medii și mari: managerii forestieri trebuie să întocmească un rezumat al rezultatelor de monitorizare, ce poate fi consultat de toate părțile interesate, în limita respectării normelor de confidențialitate comercială a informațiilor (a se vedea punctul 7.4.1).
	8.5.2. Organizații mici: la cerere, managerii forestieri trebuie să asigure accesul părților interesate de modul de gospodărire a pădurilor (ex. proprietarii terenurilor învecinate, locuitorii din zonă, părțile interesate de aspectele sociale și de mediu) la rezultatele monitorizării, ce sunt parte relevantă a amenajamentului silvic. (Vezi punctul 7.4.2).
PRINCIPIUL 9. MENTINEREA PĂDURILOR CU VALOARE RIDICATĂ DE CONSERVARE - Activitățile de gospodărire a pădurilor cu valoare ridicată de conservare (PVRC) trebuie să mențină sau să îmbunătățească caracteristicile care definesc asemenea păduri. Deciziile privind PVRC trebuie luate întotdeauna în contextul unei abordări prudente.	
Notă: pentru România, ghidul de identificare a PVRC este disponibil pe www.certificareforestiera.ro . Ghidul a fost elaborat de un grup de lucru în cadrul unui proiect al WWF România, Programul Dunăre - Carpați, în strânsă colaborare cu diferite părți interesate.	
9.1. Evaluările în vederea stabilirii prezenței atributelor specifice Pădurilor cu Valoare Ridică de Conservare trebuie efectuate în raport cu amploarea și intensitatea	9.1.1. Organizații medii și mari: evaluări speciale trebuie realizate în conformitate cu cea mai bună sursă de informație disponibilă, pentru a identifica suprafețele administrate de organizație care prezintă Valoare Ridică de Conservare („Ghidul practic pentru identificarea, managementul și monitorizarea pădurilor cu valoare ridicată de conservare în România”).

<i>managementului forestier.</i>	9.1.2. Managerii forestieri sunt conștienți de prezența valorilor ridicate de conservare în suprafața administrată, conform descrierii acestora din „Ghidul practic pentru identificarea, managementul și monitorizarea pădurilor cu valoare ridicată de conservare în România”.
	9.1.3. PVRC identificate în cadrul organizației sunt marcate pe hartă.
9.2. Procesul de consultare în vederea certificării se va axa pe atributele de conservare identificate și pe posibilitățile de protejare a acestora.	9.2.1. Organizații medii și mari: părțile interesate la nivel local, inclusiv ONG-urile, trebuie consultate în vederea identificării PVRC.
	9.2.2. Organizații medii și mari: managerii forestieri trebuie să întocmească evidențe scrise ale procesului de consultare cu părțile interesate.
	9.2.3 Consultarea părților interesate trebuie să vizeze ajustarea modului de gospodărire în vederea protejării valorilor PVRC.
9.3. Amenajamentul silvic trebuie să includă, iar organizația să implementeze măsuri specifice care să asigure menținerea și/sau ameliorarea atributelor de conservare ale zonei, pe baza unei abordări prudente. Aceste măsuri trebuie incluse în mod obligatoriu în rezumatul public al amenajamentului silvic.	9.3.1. Se vor dezvolta măsuri de management specifice, în conformitate cu cea mai bună sursă de informație disponibilă („Ghidul practic pentru identificarea, managementul și monitorizarea PVRC în România”, planurile de management ale ariilor protejate Natura 2000, etc.) pentru menținerea, protecția și îmbunătățirea valorilor de conservare identificate. Urmărind o abordare prudentă, măsurile specifice de management trebuie să evite acțiunile prin care valoarea de conservare a pădurilor se poate reduce.
	9.3.2. Atributele valorilor de conservare identificate și măsurile specifice pentru menținerea lor sunt puse la dispoziția angajaților în formă scrisă pentru implementarea în teren.
	9.3.3. Organizații medii și mari: măsurile de management pentru menținerea și ameliorarea atributelor PVRC și ale ariilor protejate trebuie să fie disponibile în rezumatul public al amenajamentului silvic.
	9.3.4. Organizații mici: managerii forestieri vor asigura, la cerere, accesul la informațiile referitoare la măsurile de protecție a valorilor ridicate de conservare identificate în cadrul organizației.
9.4. Trebuie efectuate monitorizări anuale în scopul evaluării eficienței măsurilor luate pentru menținerea sau ameliorarea atributelor de conservare.	9.4.1. PVRC vor fi monitorizate regulat (cel puțin anual) pentru a fi evitate activitățile care ar putea periclita valorile lor de conservare.
	9.4.2. Atributele pădurii, cruciale pentru a le recunoaște ca și valori ridicate de conservare, trebuie monitorizate și analizate în conformitate cu recomandările din „Ghidul practic pentru identificarea, managementul și monitorizarea PVRC în România”. Monitorizarea facilitează observarea tendințelor negative în raport cu valorile ridicate de conservare.
	9.4.3. Rezultatele monitorizării trebuie înregistrate în formulare standard și utilizate pentru actualizarea măsurilor de menținere a VRC aferente.
PRINCIPIUL 10. PLANTAȚIILE - Plantațiile trebuie proiectate și gospodărite conform principiilor și criteriilor 1-9 și principiului 10 cu criteriile sale. Deși plantațiile pot oferi o serie de avantaje economice și sociale și pot contribui la satisfacerea nevoii de produse lemnoase din întreaga lume, ele trebuie să fie complementare gospodăririi pădurilor	

naturale, să reducă presiunile asupra acestora și să contribuie la refacerea și conservarea lor.	
10.1. Obiectivele gospodăririi plantațiilor, inclusiv cel de conservare și refacere a pădurilor naturale, trebuie să fie explicit formulate în amenajamentul silvic, iar realizarea acestora să fie demonstrată clar la implementarea amenajamentului.	10.1.1. Scopul creării plantațiilor și al împăduririi tuturor terenurilor fără pădure trebuie descris explicit în amenajamentul silvic, ținând cont de caracteristicile plantațiilor și situația silviculturală, socio-economică și ecologică (ex. conservarea și refacerea pădurilor) din zonă.
10.2. Proiectarea și planul plantațiilor trebuie să promoveze protejarea, refacerea și conservarea pădurilor naturale și să contribuie la diminuarea presiunii asupra pădurilor naturale. Coridoarele pentru animalele sălbatice, zonele limitrofe cursurilor de apă și mozaicul de arborete cu vârste și exploatabilități diferite trebuie utilizate la planificarea plantațiilor, în funcție de amploarea activităților. Dimensiunea și amplasarea blocurilor de plantație trebuie să fie compatibile cu modelul pădurii corespunzător peisajului natural.	10.2.1. În momentul proiectării și instalării plantațiilor, organizația trebuie să se asigure că: 1) Plantația nu are efecte negative asupra mediului sau asupra pădurilor naturale; 2) Împădurirea fostelor zone agricole nu va avea efect negativ asupra mediului sau asupra biodiversității.
	10.2.2. Zonele cu vegetație naturală trebuie protejate și avute în vedere la proiectarea și crearea plantațiilor.
	10.2.3. Zonele tampon cu vegetație naturală de pe malul apelor și mlaștini trebuie delimitate și protejate.
	10.2.4. Trebuie asigurate coridoare pentru animalele sălbatice, iazuri și mlaștini cu malurile lor, în timpul împăduririi și dezvoltării plantației.
	10.2.5. Plantațiile și activitățile de împădurire nu trebuie să afecteze peisajul natural sau semi-natural.
10.3. Este preferabil să fie create plantații cu compoziții diversificate pentru creșterea stabilității economice, ecologice și sociale. Aceasta diversitate poate include dimensiunea și distribuția spațială a subparcelelor în cadrul peisajului, numărul și compoziția genetică a speciilor, clasele de vârstă și structurile.	10.3.1. Organizația trebuie să introducă o gamă largă de compoziții și diversitate structurală la crearea de plantații și la împăduriri, conform condițiilor staționale (ex. varietatea speciilor de arbori și a proveniențelor utilizate, diversitatea structurală și a vârstelor, mărimea și distribuția spațială). (A se vedea și 10.4)
	10.3.2. Organizația trebuie să aibă în vedere compozițiile arboretelor în plantațiile sau împăduririle noi, astfel încât acestea să asigure stabilitate economică, ecologică și socială.
	10.3.3. Mărimea plantațiilor mono-specifice trebuie să fie adecvată mărimii arboretelor naturale din peisaj.
10.4. Selecția speciilor care vor fi plantate trebuie făcută pe baza compatibilității lor cu condițiile staționale și a gradului în care corespund obiectivelor de gospodărire. Pentru a ameliora	10.4.1. Selecția speciilor și proveniența lor trebuie justificate și documentate, având în vedere că speciile trebuie să fie compatibile cu condițiile staționale și să răspundă obiectivelor de gospodărire stabilite pentru plantații sau terenuri împădurite.
	10.4.2. Organizația trebuie să promoveze utilizarea speciilor indigene în locul celor exotice în plantațiile sau împăduririle unor foste terenuri agricole sau în

<i>diversitatea biologică, speciile indigene sunt preferate celor exotice la crearea plantațiilor și la refacerea ecosistemelor degradate. Speciile exotice, care vor fi utilizate doar când eficiența lor este mai mare decât a speciilor indigene, trebuie monitorizate atent pentru detectarea unor situații anormale referitoare la mortalitate, boli sau atacuri de insecte și impacte ecologice nefavorabile.</i>	activitățile de refacere a ecosistemelor.
	10.4.3. Speciile exotice invazive și hibrizii nu trebuie utilizați în compozițiile arboretelor.
	10.4.4. Speciile exotice pot fi utilizate doar în cazul în care vegetează în mod constant, de mult timp, în condițiile de mediu locale (specii introduse cu mult timp în urmă, cu creșteri bune timp de cel puțin un secol).
	10.4.5. Speciile exotice pot fi utilizate în noile plantații sau împăduriri numai în cazul în care depășesc eficiența speciilor indigene în realizarea obiectivelor de gospodărire.
	10.4.6 În zonele cu poluare industrială (grad de poluare cel puțin mediu), organizația poate promova speciile exotice care s-au dovedit a fi mai rezistente decât cele indigene (având în vedere 10.4.3 și 10.4.4). (A se vedea și 6.9)
<i>10.5. O parte din întreaga suprafață forestieră administrată, proporțională cu suprafața plantațiilor și stabilită în standardele regionale, trebuie gospodărită astfel încât această parte să fie refăcută ca pădure naturală.</i>	10.5.1. Organizații medii și mari: în conformitate cu 6.2.3, cel puțin 10% din suprafața plantațiilor va fi gestionată cu scopul conservării biodiversității.
	10.5.2. Organizații medii și mari: în conformitate cu 6.4.1, cel puțin 5% din suprafața plantațiilor va fi gestionată cu scopul de a se reveni în timp la tipul de pădure natural fundamental.
	10.5.3. Organizații mici: cel puțin 5% din suprafața plantațiilor va avea ca obiectiv cultivarea speciilor indigene de arbori și va fi gospodărită prin aplicarea aceluiași sistem silvic utilizat pentru gospodărirea arboretelor aparținând tipului natural fundamental de pădure.
<i>10.6. Trebuie luate măsuri pentru menținerea sau îmbunătățirea structurii și fertilității solului și a activității biologice din sol. Se va urmări ca metodele de exploatare și indicii de recoltare, construcția și întreținerea drumurilor și alegerea speciilor să nu conducă, în timp, la degradarea solului sau exercitarea unui impact negativ asupra calității apei ori la modificări semnificative în debitul sau cursul apelor.</i>	10.6.1. Plantațiile și noile culturi forestiere nu trebuie să degradeze solul.
	10.6.2. Plantațiile și noile culturi forestiere nu trebuie să degradeze resursele de apă.
	10.6.3. Trebuie stabilite zone tampon în jurul cursurilor/ochiurilor de apă permanente din plantații și din noile culturi forestiere. (A se vedea și 6.5, 10.2)
<i>10.7. Trebuie luate măsuri pentru a preveni și reduce apariția paraziților / dăunătorilor, bolilor, incendiilor sau a introducerii plantelor invazive. Combaterea integrată a dăunătorilor trebuie să constituie o</i>	10.7.1. Organizația trebuie să prezinte o strategie pentru utilizarea substanțelor chimice și controlul dăunătorilor și al speciilor invazive, în concordanță cu Indicatorii 6.6, 6.9 și să se concentreze pe minimizarea utilizării pesticidelor și a îngrășămintelor chimice în plantații și pepiniere.
	10.7.2. Trebuie să existe un sistem adecvat de prevenire și control al incendiilor.

<i>parte esențială a planului de management, bazată în primul rând pe metode de prevenire și de control biologic și nu pe utilizarea de pesticide și îngrășăminte chimice. La gestionarea plantațiilor trebuie depuse toate eforturile pentru a exclude pesticidele și îngrășămintele chimice, inclusiv în pepiniere. Indicatorii 6.6 și 6.7 tratează de asemenea problema utilizării substanțelor chimice.</i>	(A se vedea și 7.1.3) 10.7.3. Angajații trebuie să fie instruiți pentru identificarea și reacția la primele semne ale problemelor de sănătate, dar și pentru executarea altor sarcini și activități specifice gospodăririi plantațiilor. (A se vedea și 6.6, 6.7, 7.3)
<i>10.8. În funcție de amploarea și diversitatea activităților de gospodărire, monitorizarea plantațiilor trebuie să includă evaluări periodice ale impactului potențial asupra mediului și societății, în interiorul și în afara sitului (ex. regenerare naturală, efecte asupra resurselor de apă și fertilității solului, efecte asupra situației socio-economice locale) dar și elementele prevăzute la principiile 8, 6 și 4. Nici o specie nu trebuie plantată pe scară largă până când testările locale și / sau experiența nu au dovedit că este bine adaptată la condițiile staționale, că nu este invazivă și nu are impact negativ substanțial asupra mediului sau asupra altor ecosisteme. Se va acorda o atenție deosebită problemelor sociale provocate de achiziționarea de terenuri pentru plantații, mai ales în vederea protejării drepturilor de proprietate, folosință sau acces.</i>	10.8.1. Nu trebuie create plantații în zone cu elemente de biodiversitate rare sau unice și nici în ecosisteme fragile sau în zone în care acestea ar putea afecta resursele de apă. 10.8.2. Pentru plantațiile create recent cu o suprafață compactă mai mare de 500 ha, trebuie evaluat impactul social și cel asupra mediului. (A se vedea și 4.4, 6.1) 10.8.3. Cantitatea și tipul recoltelor, amploarea creșterii și a producției, condițiile fitosanitare și condițiile de sol ale plantațiilor trebuie observate în mod regulat. (A se vedea și 8.1, 8.2)
<i>10.9. Plantațiile din zonele ce provin din conversiunea, după 1994, a pădurilor naturale, în mod normal nu pot face obiectul certificării. Certificarea poate fi totuși acceptată, în cazul în care se prezintă organismului de certificare suficiente dovezi care atestă că administratorul / proprietarul nu este responsabil, direct sau indirect,</i>	10.9.1. Plantația nu trebuie să ocupe suprafețe provenite din conversiunea, după noiembrie 1994, a pădurilor naturale, decât dacă există dovezi clare că administratorul / proprietarul actual nu este responsabil. (A se vedea și 6.9.1, 6.10)

<i>de această conversiune.</i>	
--------------------------------	--

Anexa 1: Glosar de termeni FSC

Diversitate biologică: Variabilitatea organismelor vii din toate sursele incluzând, printre altele, ecosistemele terestre, marine sau alte ecosisteme acvatice și complexele ecologice din care acestea fac parte; aceasta include diversitatea din cadrul speciilor, între specii și a ecosistemelor (A se vedea Convenția privind Diversitatea Biologică, 1992).

Agenți de control biologic: Organisme vii utilizate pentru eliminarea sau reglarea populației altor organisme vii.

Valori ale diversității biologice: Valorile naturale, ecologice, genetice, sociale, economice, științifice, educaționale, culturale, recreaționale și estetice ale diversității biologice și ale componentelor acestora (A se vedea Convenția privind Diversitatea Biologică, 1992).

Laț de custodie: Calea prin care produsele sunt distribuite din locul lor de origine din pădure, la punctul de utilizare finală.

Substanțe chimice: Gama de fertilizanți, insecticide, fungicide și hormoni, utilizați în managementul forestier.

Criteriu (pl. Criterii): O modalitate de evaluare modului în care un Principiu (de administrare forestiera) este sau nu îndeplinit.

Drepturi cutumiare: Drepturi care rezultă dintr-un ciclu lung de acțiuni obișnuite sau uzuale, repetate în mod constant, care, printr-o astfel de repetare sau printr-un consimțământ neîntrerupt, au dobândit putere de lege în cadrul unei unități geografice sau sociale.

Ecosistem: O comunitate a tuturor plantelor și animalelor și a mediului lor fizic, care funcționează împreună ca și unitate interdependentă.

Specie periclitată: Orice specie care se află în pericol de dispariție în totalitate sau într-o parte semnificativă a arealului său.

Specie exotică: O specie introdusă, care nu este nativă sau endemică pentru zona în cauză.

Integritatea pădurii: Compoziția, dinamica, funcțiile și caracteristicile structurale ale unei păduri naturale.

Management / manager forestier: Persoane responsabile cu managementul operațional al resurselor pădurii și organizației, împreună cu sistemul și structura de management și activitățile de planificare și de teren.

Unitatea de management forestier (FMU): o suprafață de pădure clar definită, cu limite cartografiate, gospodărită de un organism de conducere unic pe baza unor obiective explicite, prezentate într-un amenajament silvic multianual, independent.

Organizație (FME): organizația responsabilă de gospodărirea pădurilor.

Administrarea păduri: management forestier care, în conformitate cu Principiile și Criteriile FSC pentru Administrarea Pădurii, este considerat responsabil din punct de vedere ecologic, este benefic din punct de vedere social și viabil din punct de vedere economic.

Organisme modificate genetic: Organisme biologice cărora li s-au adus modificări de tip structural-genetice prin diferite mijloace.

Indicatori: variabile calitative și cantitative care pot fi măsurate sau descrise și care constituie un mijloc de analiză cu scopul de a determina conformitatea unei unități de management forestier cu cerințele FSC. Indicatorii și pragurile

asociate acestora definesc cerințele pentru un management forestier responsabil la nivelul unității de management forestier și constituie baza primară a evaluării pădurii.

Zone și terenuri indigene: Totalitatea mediilor de apă, aer, terenuri, mări, banchize, floră și faună și alte resurse pe care populațiile indigene le-au deținut în mod obișnuit, le-au ocupat, respectiv folosit (Declarația Concept a Drepturilor Oamenilor Indigeni: Partea a VI-a).

Populații indigene: „Descendenții existenți ai oamenilor care au locuit prezentul teritoriu al unei țări, în întregime sau parțial, pe perioada în care persoanele aparținând unor culturi sau etnii diferite au sosit de pe alte meleaguri, le-au învins prin cucerire, colonizare sau prin alte mijloace și le-au redus la un nivel nedominant sau la gradul de colonie; cei care astăzi trăiesc mai mult în conformitate cu tradițiile și obiceiurile lor sociale, economice și culturale decât cu instituțiile țării din care fac acum parte, în structura statală care încorporează în principiu caracteristicile naționale, sociale și culturale ale altor segmente de populație care sunt predominante” (Definiție „în lucru” adoptată de Grupul de Lucru ONU privind populațiile indigene).

Păduri cu valoare ridicată de conservare: sunt acele păduri care posedă una sau mai multe dintre următoarele caracteristici:

a) suprafețe de pădure cuprinzând următoarele elemente semnificative din punct de vedere global, regional și național: concentrații ale valorilor de biodiversitate (ex. endemism, specii periclitate, refugii); și/sau peisaje forestiere, fiind cuprinse în sau care cuprind unitatea de management, acolo unde populațiile viabile ale celor mai multe sau ale tuturor speciilor existente în mod natural se află în tipare naturale de distribuție și abundență.

b) suprafețe de pădure care fac parte din sau care conțin ecosisteme rare, amenințate sau periclitate;

c) suprafețe de pădure care oferă servicii de bază ale naturii în situații critice (ex. protecția bazinelor hidrografice, controlul eroziunilor);

d) suprafețele forestiere esențiale pentru satisfacerea nevoilor de subzistență ale comunităților locale (ex. mijloacele de trai, sănătate) și/sau critice pentru identitatea culturală, tradițională a comunităților locale (zone de importanță culturală, ecologică sau religioasă identificate în cooperare cu asemenea comunități locale).

Peisaj: Un mozaic geografic alcătuit din ecosisteme interdependente, fiind rezultatul influenței unor interdependențe geologice, topografice, pedologice, climatice, biotice și umane într-o zonă dată.

Legislația locală: Include toate normele legale aprobate de organismele de guvernare, a cărei jurisdicție este mai mică decât nivelul național, cum ar fi normele departamentale, municipale și cele cutumiare.

Durată lungă: Perioada de timp referitoare la angajamentul proprietarului de pădure sau al administratorului pentru menținerea continuității pădurii conform obiectivelor amenajamentului silvic și indicilor de recoltare. Durata poate varia în funcție de contextul și condițiile ecologice și va depinde de timpul necesar unui ecosistem dat pentru a-și reface structura și compoziția naturală după exploatare sau perturbări naturale, sau pentru refacerea condițiilor primare și mature.

Specii native: Specii care apar în mod spontan în regiunea dată; sunt endemice zonei.

Cicluri naturale: Circuitul nutrienților și mineralelor ca urmare a interacțiunii dintre soluri, apă, plante și animale, în medii forestiere, care afectează productivitatea ecologică a unei stațiuni.

Pădure naturală: Suprafețe de pădure în care principalele caracteristici și elementele cheie ale ecosistemelor autohtone, cum ar fi complexitatea, structura și diversitatea, sunt prezente, așa cum este precizat în standardele FSC naționale și regionale aprobate privind managementul forestier.

Produse nelemnoase (produse accesorii): Toate produsele exceptând lemnul, inclusiv materialele obținute din arbori, cum ar fi rășina și frunzele precum și orice alte produse floristice sau faunistice.

Alte tipuri de păduri: Suprafețe de pădure care nu îndeplinesc criteriile pentru a putea fi încadrate în plantații sau păduri naturale și care sunt definite mult mai specific de standardele naționale și regionale aprobate de FSC pentru management forestier.

Plantații: Suprafețe de păduri cărora le lipsesc caracteristicile principale și elementele cheie ale ecosistemelor naturale, stabilite de standardele naționale și regionale aprobate de FSC pentru management forestier, care rezultă din activitățile umane precum plantarea, semănatul sau din aplicarea unor tratamente silvice intensive.

Abordare prudentă: Instrument de implementare a principiului prudenței.

Principiu: O regulă sau un element esențial, referitoare în cazul FSC la modul de gospodărire a pădurilor.

Silvicultura: Artă de a crea și de a conduce o pădure dirijând înființarea sa, compoziția și creșterea pentru a îndeplini cât mai bine obiectivele de gospodărire. Aceasta poate include sau nu producerea de lemn.

SLIMF (pădure cu suprafață mică și gospodărită cu intensitate scăzută): o unitate de management forestier care îndeplinește cerințele FSC privind mărimea și / sau intensitatea recoltării de lemn și, ca urmare, poate fi evaluată de organisme de certificare folosind procedurile de evaluare simplificate. Cerințele FSC aplicabile sunt definite în Standardul *FSC-STD-01-003 Criterii de eligibilitate SLIMF*.

Parte interesată: persoane fizice sau organizații cu un interes legitim față de bunurile și serviciile asigurate de o unitate de management forestier (FMU), și acele persoane care prezintă interes față de efectele ecologice și sociale ale activităților, produselor și serviciilor unei FMU. Acestea includ: persoane sau organizații care exercită controlul legal de mediu asupra FMU; localnici, angajați, investitori și asiguratori, clienți, grupuri de consumatori și publicul larg (modificat de Upton și Bass, 1995).

Sucesiune: Modificări progresive ale proporției speciilor și ale structurii comunității forestiere cauzate de procesele naturale (non-antropice) care au avut loc de-a lungul timpului.

Posesiunea: Acorduri definite social, deținute de persoane fizice sau grupuri, recunoscute de puterile legale sau practicile uzuale, referitoare la „pachetul de drepturi și obligații” de proprietate, deținere, acces și/sau utilizare a unei anumite unități de teren sau a resurselor asociate acestora (cum ar fi arbori individuali, specii de plante, apă, minerale, etc.).

Specii amenințate: Oricare specie care este predispusă la periclitate în viitorul apropiat, în totalitate sau într-o parte semnificativă a arealului său.

Drepturile de utilizare: Drepturile pentru utilizarea resurselor forestiere care pot fi stabilite prin obiceiurile locale, acorduri reciproce sau stabilite de către alte entități deținătoare ale acestor drepturi. Aceste drepturi pot restricționa utilizarea unor resurse la nivelele specifice de consum sau prin aplicarea unor tehnici speciale de recoltare.

Anexa 2: Lista pădurilor naționale și regionale, cerințele legale și cerințele administrative aplicabile acestora în România

- Codul Muncii, legea 53/2003;
- Legea 319/2006 - Legea securității și sănătății în muncă;
- Legea 265/2006 - pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului;
- Legea 46/2008 - Codul silvic;
- Ordinul 1540/2011 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind termenele, modalitățile și perioadele de colectare, scoatere și transport al materialului lemnos;
- Legea 407/2006 - privind vânătarea și protecția fondului de vânătoare cu modificările și completările aduse de Legea nr. 197 din 2 Iulie 2007;
- Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor protejate și conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice;
- Hotărârea 470/2014 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, precum și la unele măsuri de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor ce revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn;
- Norme tehnice în silvicultură, instrucțiuni și reglementări forestiere;
- Norme tehnice pentru regenerarea pădurilor;
- Norme tehnice pentru aplicarea lucrărilor de îngrijire și conducere a arboretelor;
- Norme tehnice pentru alegerea și aplicarea tratamentelor;
- Norme tehnice pentru evaluarea volumului de lemn destinat comercializării;
- Norme tehnice pentru amenajarea pădurilor;
- Norme tehnice pentru protecția pădurilor;
- Norme tehnice pentru controlul anual al regenerării;
- Norme tehnice privind prevenirea și stingerea incendiilor în fond forestier;
- Norme pentru stabilirea termenelor, modalităților și perioadelor de exploatare a pădurilor și a vegetației din afara fondului forestier național;
- Norme specifice de siguranță pentru silvicultură și economia vânatului;
- Reglementari pentru paza pădurilor.

Anexa 3: Lista tratatelor de mediu multilaterale și convențiile ILO care au fost ratificate de România

- Directiva Habitate, Berna 1979 (Legea 13/1993);
- Legea 462/2001 care include, de asemenea, și dispoziții ale Directivei Habitate și Păsări;
- Convenția de la Paris (Legea 187/1990);
- RAMSAR (Legea 5/1991);
- Convenția de la Bonn (Legea 13/1998);
- Protocolul de la Kyoto (Legea 3/2001);
- Rezoluțiile de la Helsinki - H1-H4;
- Rezoluțiile de la Strasbourg;
- Convenția pe schimbări climatice (Legea 451/2001).

Lista Convențiilor ILO care au avut un impact asupra operațiunilor și practicilor silvice:

- 29* Convenția pentru Munca Forțată, 1930;
- 87* Convențiile pentru Libertatea de asociere și Protecția dreptului de organizare, 1948;
- 97 Convenția pentru Migrația Forței de Muncă, 1949;
- 98* Convenția pentru Dreptul de Organizare și Negociere Colectivă, 1949;
- 100* Convenția pentru Egalitatea Remunerăției, 1951;
- 105* Convenția pentru Eliminarea muncii forțate, 1957;
- 111* Convenția împotriva Discriminării (ocupația și angajarea forței de muncă), 1958;
- 131 Convenția de Stabilire a Venitului Minim, 1973;
- 138* Convenția privind vârsta minimă, 1973;
- 141 Convenția Organizațiilor Lucrătorilor din Mediul Rural, 1975;
- 142 Convenția Dezvoltării Resurselor umane, 1975;
- 143 Convenția privind Lucrătorii Migranți (dispoziții suplimentare), 1975;
- 155 Convenția pentru Securitatea și Sănătatea în muncă, 1981;
- 169 Convenția pentru Populațiile Indigene și Tribale, 1989;
- 182* Convenția pentru Cele mai grave forme de Muncă a Copilului, 1999;
- Codul de practica ILO privind Securitatea și Sănătatea în sectorul forestier;
- Recomandarea 135 privind Stabilirea Salariului Minim, 1970.

Administratorii de pădure sunt obligați prin lege să respecte toate convențiile ILO care au fost ratificate în țara în care activează. Următoarele Convenții ILO au fost ratificate în România:

- C1 Convenția privind Orele de Lucru (Industrie), 1919;
- C2 Convenția de Șomaj, 1919;
- C3 Convenția de Protecție a Maternității, 1919;
- C6 Convenția privind Munca de Noapte a Persoanelor Tinere (industrie), 1919;
- C8 Convenția privind Indemnizația de Șomaj (Naufragiu), 1920;
- C9 Convenția pentru Plasarea Marinarilor, 1920;
- C11 Convenția privind Dreptul de Asociere (Agricultura), 1921;
- C13 Convenția privind Plumbul alb (Pictură), 1921;
- C14 Convenția privind Odihna Săptămânală (Industrie), 1921;

- C16 Convenția privind Examinarea Medicală a Persoanelor tinere (Mare), 1921;
- C22 Convenția privind Articolele din Acordul Marinarilor, 1926;
- C24 Convenția privind Asigurarea de Sănătate (Industrie);
- C27 Convenția privind Marcajul Greutății (Pachete transportate cu nave), 1929;
- C29 Convenția privind Munca Forțată, 1930;
- C68 Convenția pentru Alimentație și Catering (Echipajele navelor), 1946;
- C81 Convenția privind Inspectia Muncii, 1947;
- C87 Convenția pentru Libertatea asocierii și Protecția Dreptului de Organizare, 1948;
- C88 Convenția privind Serviciul de Ocupare a forței de muncă, 1948;
- C89 Convenția privind Munca de Noapte (Femei), revizuită, 1948;
- C92 Convenția privind Cazarea Echipajelor (revizuită), 1949;
- C95 Convenția de Protecție a Salariului, 1949;
- C98 Convenția Dreptului de Organizare și Negociere Colectivă, 1949;
- C100 Convenția Egalității Salariale, 1951;
- C105 Convenția privind Eradicarea Muncii Forțate, 1957;
- C108 Convenția privind Actele de Identitate ale Navigatorilor, 1958;
- C111 Convenția privind Discriminarea (Ocupația și Locului de Munca), 1958;
- C116 Convenția privind Revizia Articolelor Finale, 1961;
- C117 Convenția privind Politicile Sociale (Obiective de bază și Standarde), 1962;
- C122 Convenția privind Politica de Ocupare a Forței de Muncă, 1964;
- C127 Convenția privind Greutatea Maxima, 1967;
- C129 Convenția privind Inspectia muncii (Agricultură), 1969;
- C311 Convenția privind Fixarea Salariului Minim, 1970;
- C133 Convenția pentru Cazarea Echipajelor (Dispoziții suplimentare), 1970;
- C134 Convenția pentru Prevenirea Accidentelor (Navigatori), 1970;
- C135 Convenția privind Reprezentanții lucrătorilor, 1971;
- C136 Convenția pentru Benzen, 1971;
- C137 Convenția pentru Munca pe Docuri, 1973;
- C138 Convenția privind Vârsta Minimă, 1973;
- C144 Convenția privind Consultația Tripartită (Standardele Internaționale ale Muncii), 1976;
- C147 Convenția privind Transportul Comercial (Standarde Minime), 1976 (și Protocolul acesteia);
- C154 Convenția privind Negocierea Colectivă, 1981;
- C163 Convenția privind Bunăstarea Navigatorilor, 1987.

Anexa 4: Lista oficială a speciilor periclitate în România

În România nu există nici o specie de arbori autohtoni menționată în lista CITES.

Speciile periclitate din România:

Lista speciilor periclitate este aprobată prin: Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice.

Pagina Web a IUCN poate fi utilizată pentru informații actualizate privind statutul de conservare a speciilor în România <http://www.iucnredlist.org/>.

Anexa 5: Rezumatul procesului de evaluare a certificării

Procesul de evaluare a certificării începe cu depunerea unei cereri din partea organizației solicitante către NEPCon. Pe baza analizei cererii, scopului organizației care urmează să fie certificată și prin discuții cu candidatul, NEPCon va propune un plan de certificare care include o pre-evaluare urmată de o evaluare principală sau, direct, o evaluare principală. Oricărui solicitant i se va asigura un manager de proiect care va ține legătura cu auditorul șef și cu candidatul pentru a planifica și efectua evaluările.

Auditorii NEPCon sunt pregătiți în ceea ce privește conducerea procesului de certificare, oferind informații în cazul pre-evaluărilor (fie direct sau prin telefon), având la îndemână și un manual NEPCon privind evaluarea pădurilor. Scopul acestor informații și al manualului este de a ne asigura de desfășurarea unui proces de evaluare consecvent și complet.

Pe lângă respectarea procedurilor NEPCon, scoase în evidență în manualul de evaluare, mai există alte trei modalități prin care asigurăm acuratețea și corectitudinea certificărilor noastre:

1. Evaluarea trebuie să includă oameni care cunosc zona respectivă și tipul de management forestier aflat în proces de evaluare. Politica NEPCon este de a include specialiști locali în toate evaluările efectuate.
2. Membrii echipei trebuie să cunoască procedurile de certificare NEPCon. Pentru fiecare evaluare de certificare NEPCon se desemnează un auditor principal care a participat deja la cursuri de formare pentru auditori NEPCon sau a participat în prealabil la alte audituri sau evaluări NEPCon pentru management forestier.
3. Evaluarea trebuie să folosească standarde specifice regiunii (ex. standardul FSC acreditat sau un Standard Interimar NEPCon "regionalizat", întocmit pe baza unui Standard NEPCon generic).

Alegerea echipei și planificarea: - NEPCon alege un auditor principal calificat și alți membri ai echipei pentru a participa la evaluare. Prima sarcină a auditorului este de a se asigura că toți membrii echipei înțeleg scopul și intenția procesului de evaluare. Responsabilitatea pentru evaluarea diferitelor secțiuni (ex. criterii specifice și indicatori) ale standardului este repartizată între diferiți membri ai echipei, în funcție de pregătirea și expertiza fiecăruia. Toți membrii echipei își pot aduce aportul la oricare dintre principii, dar responsabilitatea majoră cade pe colectarea datelor, analiza și descrierea fiecărui criteriu și indicator.

Înștiințarea părților interesate: - cu cel puțin 45 de zile înainte de evaluarea pădurii, NEPCon va anunța persoanele interesate de evaluarea ce urmează și va solicita observațiile sau comentariile părților interesate cu privire la conformitatea operațiunilor cu standardul de certificare.

Munca pe teren și colectarea datelor: - evaluarea conformității cu standardul se bazează pe colectarea datelor de către auditori prin analiza documentației referitoare la activitățile de management forestier ale organizației (FME), prin interviuri cu personalul și persoanele interesate și prin observații și măsurători efectuate pe teren. Echipa va organiza ședințe de deschidere cu personalul organizației pentru a revedea scopul și procedurile evaluării și standardele de evaluare. Analiza documentației și interviurile cu personalul organizației vor începe imediat. Procesul de evaluare va trece apoi rapid la etapa analizei pe teren. Inspecțiile se realizează în locații alese de auditorii NEPCon pe baza unei analize cuprinzătoare a proprietăților forestiere administrate de organizație și a activităților sale de management, în urma discuțiilor cu părțile interesate/afectate și identificării elementelor cruciale sau a siturilor solicitante. Vizitarea locațiilor va avea loc în pădure, la instalațiile de prelucrare și la comunitățile din jur. Vizitele vor surprinde toate tipurile și fazele activităților de management și condiții fizice și biologice diferite.

Membrii echipei se vor întâlni separat cu persoanele interesate. Toate evaluările solicită și includ informații (confidențiale și/sau publice) de la persoanele interesate și/sau direct afectate, inclusiv comunități locale, proprietari ai terenurilor învecinate, industria forestieră locală, organizații de mediu, agenții guvernamentale și cercetători științifici. Pe parcursul

acestor consultații, membrii echipei de evaluare vor explica procesul de evaluare, vor solicita păreri și vor aduna impresii referitoare la rezultatele aplicării pe teren a operațiilor care sunt evaluate.

Analiza datelor și luarea deciziei: - pe parcursul evaluării, vor fi organizate și întâlniri independente doar între membrii echipei pentru a discuta progresul în adunarea informațiilor și despre constatările preliminare. Echipa de evaluare lucrează în consens pentru a analiza informațiile și dovezile adunate, pentru a evalua conformitatea și pentru a ajunge la un acord privind constatările lor în legătură cu certificarea organizației.

Echipa de evaluare analizează performanța organizației la nivelul indicatorilor standardului. Toate neconformitățile sunt evaluate și clasificate drept minore sau majore. O neconformitate este majoră în cazul unui eșec major de realizare a obiectivului criteriului relevant din standard. Pe de altă parte, o neconformitate este minoră dacă efectele sunt limitate ca amploare, au fost luate măsuri de remediere prompte pentru ca acestea să nu se repete și nu vor conduce la un eșec major în a atinge obiectivul criteriului relevant. Pentru orice tip de neconformitate identificată, echipa de evaluare va dezvolta un raport de neconformitate (NCR) care va fi clasificat după cum urmează:

- **Raportul de Neconformitate (NCR) Majoră** este emis pentru a documenta o neconformitate majoră cu un indicator/criteriu, pe care organizația candidată trebuie s-o remedieze înainte ca certificatul NEPCon să fie emis;
- **Raportul de Nonconformitate (NCR)** este emis pentru a documenta o neconformitate minoră, pe care organizația candidată trebuie s-o remedieze până la o dată stabilită (ex. termen scurt - în mod obișnuit în decursul unui an) în decursul perioadei de certificare de 5 ani (care de altfel este perioada contractului de certificare FSC);
- **Observația** este o problemă minoră sau indică etapele timpurii ale unei probleme care nu constituie o neconformitate în sine, dar despre care auditorul consideră că poate conduce la o neconformitate viitoare dacă nu este abordată corespunzător de client. O observație poate fi un semnal de alarmă pentru o posibilă problemă care, dacă nu este corect abordată, poate deveni în viitor o neconformitate.

Elaborarea raportului de evaluare: - după evaluarea pădurii, echipa pregătește raportul de evaluare a certificării. Raportul se întocmește după un format standard, include constatări detaliate privind performanțele și propune pre-condiții (neconformități majore), include rapoarte de neconformitate sau observații.

Revizuirea raportului de evaluare de către organizația candidată, evaluator independent și decizia NEPCon: - organizația candidată, cel puțin un evaluator independent și personalul regional NEPCon vor revizui fiecare raportul de evaluare a certificării.

Decizia certificării: - odată ce pașii de mai sus sunt parcurși, biroul regional NEPCon va coordona un proces decizional privind certificarea. Dacă decizia este pentru aprobarea certificatului, se va întocmi și implementa un contract pe cinci ani care necesită audituri anuale pe teren. Dacă nu este aprobată acordarea certificatului, prin decizia certificării se va stabili ce trebuie făcut pentru ca organizația să obțină statutul de certificat în viitor.

Despre NEPCon

NEPCon este o organizație internațională non-profit. Lucrăm pentru a promova utilizarea responsabilă a terenurilor și soluțiile prietenoase pentru mediu.

Noi încurajăm oamenii și organizațiile să ia parte la soluționarea celor mai mari provocări cu care se confruntă omenirea - cum ar fi schimbările climatice și pierderea patrimoniului nostru natural. Facem acest lucru prin servicii de certificare, programe de formare și proiecte de inovare.

NEPCon este un organism de certificare acreditat FSC, care oferă servicii de certificare pentru managementul forestier și lanțuri de custodie ale miilor de companii care activează în domeniul administrării pădurilor și al furnizării produselor din lemn.

Cursurile noastre de expert FSC adaptate la nivel internațional îndeplinesc cerințele FSC pentru instruirea auditorilor. Suntem implicați activ în sistemul FSC și în proiecte care facilitează certificarea FSC.

NEPCon oferă servicii de certificare și în alte domenii: PEFC, Parteneriatul pentru biomasă sustenabilă, Sursă legală - sistemul *due diligence*, Ciclul carbonului.

NEPCon | Filosoofi 31 | 50108 Tartu | Estonia
FSC® A000535 | PEFC/09-44-02 | estonia@nepcon.net
Telefon: +371 7 380 723 | Fax: + 372 7 380 724

A unique perspective

**CERTIFIED
WOOD
UPDATE**
www.nepcon.net/newsletter